

ΒΙΟΣ
ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ

του

ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Συλλεχθεῖς ἐκ πολλῶν Συγγραφέων,
καὶ παραφρασθεῖς εἰς τὴν ἀπλου-
σέραν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν

ὑπὸ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΟΥ

Κάθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῇ ἐν Βιέννῃ
τῆς Ἀουστρίας Καισάροβασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν
Ἀνατολικῶν γλωσσῶν.

~~~~~
Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας
Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Ἰωάν. Βαρθ. Τσβεκίου.
1818.

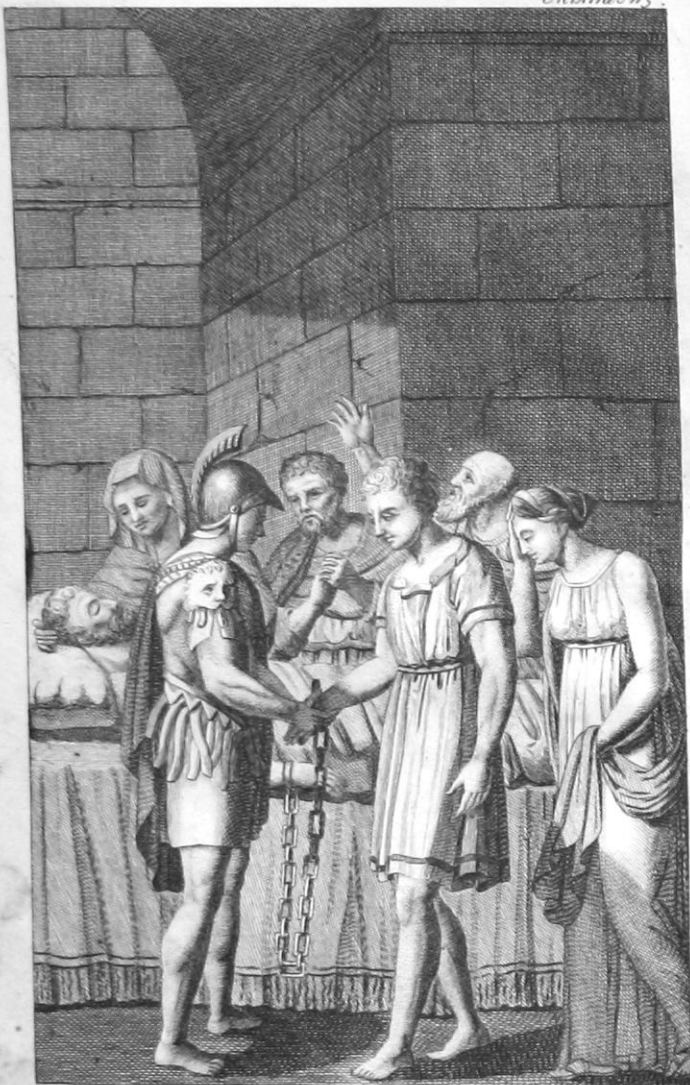
Πρὸς τοὺς Φιλαναγνώσας.

Τὸν βίον τοῦ Μιλτιάδου γράφει Κορνήλιος ὁ Νέπωσ πάνυ συντόμως, ἀκροθιγῶς, καὶ παρημελημένως, ὥστε μήτε τὸ γένος αὐτοῦ ἀναφέρει, μήτε τὰς πράξεις σαφεῖς. Ἀναφέρει δὲ πολλὰ ὁ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι τινὲς, καὶ μάλιστα ὁ Μαρκελῖνος ἐφύλαξέ τινα περικοπὴν πολύτιμον τοῦ Φερεκίδου, ἐν ἧ ἀναφέρεται ἡ γενεαλογία αὐ-

δ

τοῦ. Ταῦτα τοίνυν πάντα συνα-
θροίσας, καὶ παραφράσας εἰς τὸ ἁ-
πλούτερον, κατέταξε τὸν βίον αὐ-
τοῦ, ὡς ἑξῆς.

Ὁ Ἐκδότης.

J. Μανδῆς εἰσεδ.

J. B. Περσίφο εἰσεδ.

Ἀθηναῖοι, ἐνδιμηνοῦτε τὸν Μαραθῶνα.

Βίος

Μιλτιάδου τοῦ Ἀθηναίου.

§. α'. Οὗ Μιλτιάδης ἦτο ἕκτος ἀρχαίας, καὶ εὐδόξου οἰκίας τῶν Ἀθηναίων, ἀμέσως πατρώθεν μὲν ἐκ τοῦ Διὸς, μητρόθεν δὲ ἐκ τοῦ Ὀκεανοῦ καταγομένης. Ἐγένοντο μὲν τρεῖς Μιλτιάδαι τῆς γενεᾶς ταύτης, δύο Σιτησαγόραι, καὶ δύο Κίμωνες, ἀλλ' ἐπισημώτατοι πάντων ἐχρημάτισαν δύο· ὁ τρίτος Μιλτιάδης, καὶ ὁ δεύτερος Κίμων ὁ υἱὸς αὐτοῦ· ὅθεν ὁ λόγος ἐνταῦθα εἶναι περὶ τοῦ τρίτου Μιλτιάδου. Λέγομεν ὅμως καὶ τὰ σωζόμενα τῶν προγόνων αὐτοῦ εἰς ἀπόδειξιν τοῦ γένους, κατὰ τὴν γενεαλογίαν τοῦ Φερεκίδου παρὰ Μαρκελίω σὺζομένην, ὅπου ἀναφέρεται, ὅτι τινὲς τούτων ἐγένοντο καὶ ἄρχοντες τῶν Ἀθηναίων.

A

§. β. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ἰσθρίαν, ὁ Ὠκεανὸς καὶ ἡ Γηθὺς ἐγέννησαν τὸν Ἀσωπὸν, ὁ δὲ Ἀσωπὸς τὴν Αἰγίαν, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὸν Αἰακὸν τὸν βασιλέα τῆς νήσου Αἰγίνης. Ὁ δὲ Αἰακὸς ἐγέννησε τὸν Πηλεά καὶ Τελαμῶνα. Καὶ ὁ μὲν Πηλεὺς ἐλθὼν εἰς τὴν Φθίαν τῆς Θεσσαλίας, καὶ βασιλεύσας ἐκεῖ, ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλέα· ὁ δὲ Τελαμῶν ἐγέννησε τὸν μέγαν Αἴαντα τὸν βασιλέα τῆς Σαλαμῖνος. Ὁ δὲ Αἴας ἐγέννησε τὸν Ἐυρυσάκην, καὶ ὁ Ἐυρυσάκης τὸν Φίλαιον, ὃν τινὲς μὲν λέγουσι Φιλαίαν, τινὲς δὲ υἱὸν τοῦ Αἴαντος, καὶ οὐχὶ τοῦ Ἐυρυσάκου. Ὁυτος οὖν ὁ Φίλαιος παρέδωκε διὰ συνθήκης τὴν Σαλαμίνα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπολιτογράφη Ἀθηναῖος, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησαν οἱ Φιλαῖοι δῆμος τῆς Αἰγιῆδος φυλῆς (α).

§. γ. Ὁ μὲν οὖν Φίλαιος ἐν Ἀθήναις κατοικῶν, ἐγέννησε τὸν Δαίχλον, ἢ Ἀϊχλον κατ' ἄλλους· ὁ δὲ Δαίχλος τὸν Ἐπίδουκον· ὁ δὲ Ἐπίδουκος τὸν Ἀκέσσορα· ὁ δὲ Ἀκέσσορ τὸν

(α) Ὁρα περὶ πάντων τούτων ἐν τῇ Ἐργυγῇ.

Ἀγύνορα· ὁ δὲ Ἀγίνωρ τὸν Ὀλιον· ὁ δὲ Ὀλιος τὸν Λύκην· ὁ δὲ Λύκης τὸν Τύφωνα· ὁ δὲ Τύφων τὸν Λαΐον· ὁ δὲ Λαΐος τὸν Ἀγαμήστορα· ὁ δὲ Ἀγαμήτωρ τὸν Τίσαυδρον, ὅστις ἐγένετο ἀρχὼν τῶν Ἀθηναίων. Ὁ δὲ Τίσαυδρος ἐγέννησε τὸν Ἴπποκλειδην, ἀρχοντα καὶ τοῦτου γενόμενον, καὶ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τούτου ἀναεώθη ἡ ἐορτὴ τῶν Παναθηναίων, ἀμεληθεῖσα πρότερον. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐγένετο καὶ ὁ Ἀγαμήτωρ ἀρχὼν, ἴσως κατὰ λάθος· ἐπειδὴ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀρχόντων ἀναφέρεται καὶ ἄλλος Ἀγαμήτωρ. Οὔτε τῶν ἄλλων ἡ ἀρχὴ εὐρίσκεται τόσον σαφῆς κατὰ τὴν χρονολογίαν· ἐπειδὴ λείπεται τινα πρόσωπα εἰς ἀναπλήρωσιν τῆς χρονολογίας κατὰ λόγον τῆς γενεαλογίας. Ὁ δὲ Ἴπποκλειδης ἐγέννησε τὸν πρῶτον Μιλτιάδην, ὅστις ἐγέννησε τὸν Κυψέλου, καὶ ὁ Κυψέλος τὸν δευτέρου Μιλτιάδην. Ὁυτος δὲ ὁ Μιλτιάδης εἶχεν ἀδελφόν ὁμομήτριον Κίμωνα τὸν πρῶτον, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ὠνομάζετο Στησαγόρας, καὶ ἦτον καὶ ἐκεῖνος ἐκ τῆς αὐτῆς γενεᾶς. Ὁ δὲ Κίμων ἐγέννησε δύο υἱούς, Στησαγόραν τὸν δευτέρου, καὶ Μιλτιάδην τὸν τρίτου, τὸν

ἐνδοξου στρατηγῶν τῆς Ἑλλάδος περὶ οὗ ὁ λόγος. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἀναφέρονται τινὰ ἀξιόλογα τοῦ πατρὸς, ἀδελφοῦ, καὶ μάλιστὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Μιλτιάδου τοῦ δευτέρου, λέγομεν ἐκεῖνα πρῶτον ἐν συντόμῳ, ἅπερ εἰσὶν ὡς προοίμιον τῆς ἱστορίας αὐτοῦ (α).

§. δ'. Ἐκ τοιοῦτου τοίνυν γένους ὧν ὁ δεύτερος Μιλτιάδης, καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πεισιστράτου γενόμενος, ἦτον πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς, καὶ ἐναντίος τῆς τυραννίας τοῦ Πεισιστράτου. Ἐτρεφε καὶ Ἴππους διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὅπερ ἦν ἔργον πολυέξοδον ἐν τῇ Ἀττικῇ τότε, καὶ ἐπίδειξις μεγάλης καὶ πλουσίας οἰκίας. Ὅθεν ἐλέγοντο Τεθριπποτρόφοι αἱ τοιαῦται οἰκίαι, ὡς ἐλέγετο καὶ ἡ οἰκία τοῦ Μιλτιάδου. Καὶ αὗται ἐνομιζοῦντο αἱ πλουσιώταται, εὐγενέσταται, καὶ ἰσχυρώταται οἰκίαι τῆς πόλεως. Ἐνίκησε καὶ τεθριππον, καὶ ὀνηγορευθεὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ. Φαίνεται ὁμῶς,

(α) Φερεκύδ. καὶ Δίδυμ. παρὰ Μαρκελόν. ἐν βίῳ Θουκυδιδ. Στέφαν. Βυζάντ. ἐν Φιλαίδ. Πλούταρχ. ἐν Σόλων. Παιταν. Ἀττικ. Λε'. Κορινθ. Μ.Σ'. Αἴλιαν. Περικλή. Ἱστορ. Ἰβ'. Λε'. Ἡρόδοτ. Ἐρατ. Λδ'.

ὅτι τὸν ἐτάραττε πολὺ ἡ τυραννία τοῦ Πεισιστράτου· ἐπειδὴ, ἢ δὲν ἐδύνατο νὰ καταβάλη τὸν τύραννον, ἐναντιούμενος, ἢ κατέτρεχεν αὐτὸν ὁ τύραννος, φοβούμενος, καὶ ὑποπευόμενος τὴν δύναμιν, καὶ τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ. Ὅθεν μὴ δυνάμενος νὰ ζήσῃ ἐκεῖ, καὶ ζητῶν τρόπον εὐλόγου φυγῆς, ἐπέτυχεν εὐκαιρίαν ἀρμοδίαν, καὶ οἰκονομήσας τὸ πρᾶγμα, ἀνεχώρησεν εἰς ἄλλην δόξαν. Ἐπειδὴ, ὅπου διοικεῖ καὶ δεσπόζει ἡ τυραννία, οἰκειοποιοῦνται τὴν δόξαν καὶ τιμὴν οἱ τύραννοι, φοβούμενοι τοὺς ἰσχυροὺς καὶ ἐνδοξοὺς πολίτας.

§. ε'. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους εἶχε τὴν Χερσόνησον τῆς Θράκης ἐν ἔθνος, οἱ Δάλογοι καλούμενοι. Ἐξῴθεν δὲ τῆς Χερσονήσου ἦτον ἄλλο ἔθνος, οἱ Ἀψίνθιοι. Οὗτοι δὲ οἱ Ἀψίνθιοι ἰσχυρώτεροι τῶν Δολόγων ὄντες, ἐπεβούλευον τὴν Χερσόνησον, πολεμοῦντες συνεχῶς, ὥστε κατήνησαν εἰς μεγάλην ἀνάγκην καὶ ξενοχωρίαν οἱ Δόλογοι, οἱ τινες, μὴ ἔχοντες ἐλπίδα πλέον εἰς τὰ ὄπλα, οὔτε εἰς ἀνθρωπίνην ἰσχύν, ἐτρέπησαν πρὸς τὴν θείαν βοήθειαν, τὴν μόνην παραμυθίαν τῶν ἀπηλπισμένων. Ἐπεμφαν τοὺς βασι-

λίσκους αὐτῶν εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἵνα ἐρωτήσωσι τὸν Ἀπόλλωνα περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ κακοῦ. Ἡ δὲ Πυθία ἔχρησε, νὰ λάβωσιν εἰς τὴν Χερσύνησον οἰκίεσθαι καὶ ἄρχηγόν Ἑλληνα, ὅς τις προσκαλέσῃ αὐτοὺς εἰς φιλοξενίαν, ὅταν ἐπιστρέψωσιν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ. Ὄθεν ἐπέστρεψαν διὰ τῆς Φωκίδος καὶ Βοιωτίας, περιφερόμενοι ἐπίτηδες, καὶ ζητοῦντες φιλοξενίαν. Τέλος δὲ κατέβησαν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἤκουον πλεονάζουσαν τὴν φιλοξενίαν καὶ φιλανθρωπίαν. Τότε ὁ Μιλτιάδης ἔτυχε καθήμενος εἰς τὴν αὐλήν τοῦ οἴκου αὐτοῦ· ἢ κατ' ἄλλους, πρὸς τὰ σύνορα τῆς Ἀττικῆς ἐκάθητο περιλυπὸς διὰ τὴν τυραννίαν, καὶ τρόπον φυγῆς προνοῶν. Ἰδὼν οὖν αὐτοὺς ξένους καὶ κεκοπιᾶστας, τοὺς ἐκάλεσεν εἰς ἀνάπαυσιν καὶ φιλοξενίαν. Μετὰ δὲ τὴν συνηθισμένην ὑποδοχὴν καὶ περιποίησιν, εἶπεν πρὸς αὐτοὺς τὸν χρησμὸν τῆς Πυθίας, παρακαλοῦντες, νὰ λυπηθῇ τὴν δυσυχίαν αὐτῶν. Ἐκεῖνος δὲ τοιαῦτα ζητῶν μετὰ πόθου καὶ πένου, εἶπεν, ὅτι δέχεται μὲν τοῦτο, πλὴν πρέπει νὰ ἐρωτήσῃ καὶ αὐτὸς τὸ μαντεῖον, ἵνα μάθῃ, ἂν εἶναι καὶ πρὸς αὐτὸν συμφέρον. Ὄθεν ἔλθων εἰς τοὺς

Δελφοὺς, καὶ λαβὼν χρησμὸν κατὰ θυμὸν, ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκήρυξεν, ἵνα ἐτοιμασθῶσιν, ὅσοι Ἀθηναῖοι θελοῦσι, νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἀποικίαν.

§. 5. Τοιοῦτον πρᾶγμα βεβαίως ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ Πεισιζαράτου δὲν ἐγένετο. Ἦθελεν ὁμῶς καὶ ἐκεῖνος, ὡς καὶ ὁ Μιλτιάδης· ὁ μὲν, ἵνα ἀπομακρύνῃ τὸν ἐναντίου, εἰς ἐλάττωσιν τῆς δυνάμεως καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτοῦ· ὁ δὲ, ἵνα μὴ βλέπῃ τὸν τύραννον, καὶ τοὺς πολίτας αὐτοῦ θλιβομένους, ποθῶν πρὸς τούτοις καὶ εἰς εὐεχόμενον δόξης. Τοιαῦτα συνέβησαν πολλὰ εἰς παρομοίας περιστάσεις. Οὕτως ἐπεμφαν οἰκονομικῶς καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Κόδρου εἰς τὴν Ἰωνίαν, καὶ τοὺς Παρθεύιας καλουμένους, καὶ ἄλλους πολλοὺς φιλοδόξους, ἢ καὶ φιλοταράχους ἐνίοτε, ἵνα πολεμῶσι τοὺς βαρβάρους, εἰς εὐχαρίσθαι τῆς φιλοδοξίας αὐτῶν, καὶ νὰ ἐξημερώνωσιν αὐτοὺς τε καὶ τὴν ἀγρίαν καὶ ἀκαλλιέργητον αὐτῶν χώραν κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν εὐνομίαν, εἰς αὐξάνειν καὶ δύναμιν τῆς πατρίδος. Ἐπειδὴ δὲν ἐπεμψαν αὐτοὺς αὐτεξουσίους, ἀλλ' ὑποκειμένους, διὰ νόμου καὶ συνθήκης, εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς

πατρίδος, ἵνα φέρωσι φόρους, καὶ λοιπὰ κατὰ τὸν λόγον τῶν ἀποικιῶν. Καὶ εἰς βεβαίωσιν τῆς ὑποταγῆς, ἐδίδον πρὸς αὐτοὺς καὶ τὸ πῦρ ἀπὸ τῆς Ἐξίας τοῦ Πρυτανείου τῆς μητροπόλεως, ὅπερ ἐρυλάττετο ἄσθερον. Ἐπειδὴ ἡ Ἐξία τοῦ Πρυτανείου ἐνομιζέτο Ἐξία κοινὴ καὶ κέντρον τῆς πατρίδος. Ταῦτα δὲ πάντα ἐγίνοντο δυνάμει τῶν μαιτείων· ἐπειδὴ δὲν ἐχρησμολόγει ἡ Πυθία, ἀλλ' ἡ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος. Οὕτως ἄρα οἰκονομηθέντας τοῦ πράγματος, παρεσκευάσατο ζόλον ὁ Μιλτιάδης, καὶ λαβὼν τοὺς ἐθελούτας Ἀθηναίους, καὶ τοὺς βασιλίσκους τῶν Δολόγκων, ἦλθεν εἰς τὴν Χερσονήσου (α).

§. ζ. Διατάξας οὖν πρῶτον πᾶ πράγματα τῆς Χερσονήσου, ὡς ἐδυνήθη πρὸς τὸ παρὸν, καὶ παρασκευασθεὶς, ἐνίκησε, καὶ ἀπεμάκρυνεν ἐκεῖθεν τοὺς Ἀψινθίους. Ταῦτα δὲ βλέποντες οἱ Δόλογχοι, ἐκήρυξαν αὐτὸν πάντες κοινῇ γνώμῃ βασιλέα, καὶ ὑπετάχθησαν ἐθελουσίως καὶ προθύμως. Ἐκεῖνος ὅμως ἔμεινεν ἀείποτε ὑποκείμενος καὶ πιστός εἰς τὴν πατρίδα

(α) Πρὸ Χρισ. 560.

αὐτοῦ, ὥστε ὑπέταξε τὴν Χερσονήσου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔπειτα ἐτείχευσεν αὐτὴν ἀπὸ Θαλάσσης εἰς Θάλασσαν, ἀπὸ τῆς Πακτίας πόλεως μέχρι τῆς καρδίας, ὅπου εἶναι τὸ πλάτος τοῦ Ἰσθμοῦ τριάκοντα ἐξ ἑσάτων, ἵνα ἀποκοψῇ τὴν ἐλπίδα τῶν Ἀψινθίων, πρὸς ἀφοβίαν, ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν τῶν ἐγχωρίων. Ἦσαν ὅμως καὶ οἱ Λαμψακηνοὶ ἐχθροὶ καὶ ἐπίδουλοι τῆς Χερσονήσου, προξενούτες ἀείποτε συγγύσεις καὶ ἐνοχλήσεις, ἀρπάζοντες καὶ λεηλατοῦντες τὰ παραθαλάσσια. Ὅθεν διατάξας πάντα ὡς ἔπρεπον, ἐκίνησε πόλεμον καὶ πρὸς αὐτούς. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἔλαβον αὐτὸν αἰχμάλωτον δευτέρως. Τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ Κροῖσος ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐπειράχθη· ἐπειδὴ ἠκούε τὴν φήμην τοῦ Μιλτιάδου, ἔτι δὲ ἦτον καὶ φίλος τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ Σολωνος. Ὅθεν ἐπεμφε προσαγὴν πρὸς τοὺς Λαμψακηνοὺς, νὰ τὸν ἀφήσωσιν εὐθύς· εἰ δὲ μὴ, θέλει συνείψη καὶ ἀρανίσση αὐτοὺς ὡς τὰς πίτιεις. Συναχθέντες οὖν οἱ Λαμψακηνοὶ, ἐθαύμαζον, ἐρωτώμενοι πρὸς ἀλλήλους, τί ἐνουεῖ τοῦτο. Εἰς δὲ τῶν πρεσβυτέρων εἶπεν, ὅτι μόνον ἡ πίστις, ἀφ' οὗ κοπή, δὲν βλασά-

νει πλέον, ἀλλὰ ξηραίνονται αἱ ρίζαι αὐτῆς. Διὸ φοβηθέντες, ἀφῆκαν ἀνευλύτρων τὸν Μιλτιάδην.

§. η'. Ἦτον ὅμως ἀτεκνος ὁ Μιλτιάδης· ὅθεν ἔλαβεν ἐκεῖ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Σησαγόραν, τὸν πρεσβύτερον υἱὸν τοῦ Κίμωνος, καὶ τὸν ἀνέτρεφεν ἐπιμελῶς, ἵνα μείνῃ διάδοχος αὐτοῦ. Καὶ ἀποθανὼν μετ' ὀλίγου, ἀκμάζουτος ἔτι τοῦ Λαμψακηνοῦ πολέμου, ἀφῆκεν αὐτὸν διάδοχον. Ἐθαψαν οὖν αὐτὸν οἱ Χερσονησιῖται βασιλικῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς· ἔπειτα τὸν ἐτίμησαν κατὰ τὴν συνθήθειαν τῶν οἰκιστῶν, καταστήσαντες θυσίας καὶ ἑορτὰς, καὶ ἀγῶνας δημοτελεῖς γυμνικούς τε καὶ ἵππικούς. Μόνον τοὺς Λαμψακηνοὺς δὲν ἐδέχοντο εἰς τούτους τοὺς ἀγῶνας.

§. θ'. Μείνας οὖν διάδοχος τῆς βασιλείας ὁ Σησαγόρας, ἐδέχθη καὶ τὸν Λαμψακηνὸν πόλεμον. Ἀλλὰ τὰ πράγματα μετεβλήθησαν, καὶ συνέβησαν σχίσματα καὶ διαφωνίαι μεταξύ τῶν Δολόγκων. Εἶναι μὲν ἄδηλον πόθεν προέκυψαν ταῦτα, ὅμως τὰ πράγματα αὐτὰ μαρτυροῦσιν, ὅτι οἱ Λαμψακηνοὶ εὐρόντες πρόφασιν καὶ ἐπιχείρημα τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου,

ὅς τις ἔθλιβε βεβαίως τοὺς Δόλογκας, καὶ εὐκαιρίαν τὸν θάνατον τοῦ Μιλτιάδου, καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Σησαγόρου, διέσχισαν αὐτοὺς εὐκόλως. Ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα γίνονται εὐκολώτατα εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ὅταν ὁ διάδοχος δὲν εἶναι ἔμπειρος, ἐγρήγορος καὶ δραστήριος· καὶ μάλιστα μεταξύ τῶν βαρβάρων, καὶ ἔτι νέων, ἀθμελιώτων καὶ κλωνομένων διοικήσεων, ὅπου αἱ ρίζαι τῆς διαδοχῆς δὲν ἔχουσι δέσιν σταθεράν. Ὅθεν τὰ τοιαῦτα ἄπαιτοῦσι τότε πολλὴν τὴν προσοχὴν, καὶ οἰκονομίαν τῶν δυνατῶν. Ἐφόνευσαν τοίνυν τὸν Σησαγόραν καθήμενον ἐν τῷ Πρυτανείῳ· ἔπειτα διέδωκαν λόγον, ὅτι ἐφόνευσεν αὐτὸν τις αὐτόματος τῶν Λαμψακηνῶν. Καὶ οὕτως ἔμεινεν ἀναρχία κατὰ τὸ παρὸν ἐν τῇ Χερσονήσῳ· ὅμως οὔτε οἱ Λαμψακηνοὶ ἐτόλμησαν νὰ πλησιάσωσιν, οὔτε οἱ Ἀψίνθιοι, νομίζοντες τὴν Χερσονήσου τόπον τῶν Ἀθηναίων, καὶ προσδοκῶντες ἄλλου τινὰ στρατηγὸν ἐκεῖθεν, ἔμπειρότερον καὶ δραστηριώτερον.

§. ι'. Ὁ δὲ Κίμων ὁδελφὸς τοῦ ῥηθέντος Μιλτιάδου μείνας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀνέτρεφε καὶ ἐπαιδαγώγει ἐπιμελῶς τὸν νεώτερον υἱὸν

αὐτοῦ Μιλτιάδην. Ἦτον ὁμως καὶ ἐκεῖνος ἐχθρὸς καὶ ἐναντίος τοῦ Πεισιστράτου καὶ τῆς τυρανίας. Ὅθεν ἐξωρίσθη μετ' ὀλίγου ἐκ τῶν Ἀθηνηῶν. Ἐτρεφε δὲ καὶ αὐτὸς Ἴππους, καὶ φηγὰς ὦν, ἐνίκησε τέθριππον ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔγραψε τὴν νίκην εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μιλτιάδου. Τὴν δὲ ἐπομένην Ὀλυμπιάδα νίκησας πάλιν μὲ τούτους Ἴππους, ἔγραψε τὴν νίκην εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πεισιστράτου (α). Ὅθεν κολακευθεὶς ὁ τύραννος, ἐκλίμεν εἰς συμβίβασμόν, καὶ ἐπέστρεψεν ὁ Κίμων εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἔζη ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀσφαλείᾳ, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Πεισιστράτου. Ἐνίκησε καὶ τρίτον ἐν Ὀλυμπίᾳ μὲ τούτους αὐτοὺς Ἴππους, καὶ τότε ἀνηγορεύθη αὐτὸς νικητῆς. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Πεισιστράτου, οἱ Πεισιστρατίδαι ἐφοβοῦντο τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ. Ἐφοβοῦντο ὁμως νὰ φανερώσῃ καὶ τὴν ὑποψίαν αὐτῶν, καὶ νὰ φανῶσιν ἀναφανδὸν ἐχθροί. Ὅθεν διώρισαν τοὺς δορυφόρους αὐτῶν, καὶ τὸν ἐφόρευσαν τὴν νύκτα μουσικῶς πλησίον τοῦ Πρυτανείου. Ἐπειδὴ τοίνυν δὲν ἐ-

(α) Ὅρα περὶ ἀγῶνων ἐν τῇ τρίτῃ τόμῳ τῆς Ἀγυγίας.

φανερώθησαν τότε εὐθὺς οἱ φονεῖς, ἐθαύμαζον καὶ οἱ Πεισιστρατίδαι, προσποιούμενοι, ὅτι ἀγνοοῦσι τὸν φονέα. Ἐθαψε δὲ αὐτὸν ἐντίμως ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μιλτιάδης ἐξω τῆς πόλεως πλησίον τῶν Μελιτιδῶν πυλῶν, ὅπου ἦσαν τὰ μνήματα τῆς γενεᾶς ταύτης Κιμώνεια καλούμεναι, ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Κίμωνος, ἢ ἀπὸ τοῦ δευτέρου υἱοῦ τοῦ Μιλτιάδου καὶ ἐγγονοῦ αὐτοῦ. Ἐκεῖ ἔθαψαν καὶ τὸν Θουκυδίδην συγγενῆ γενόμενον τῆς γενεᾶς ταύτης, ὡς μετ' ὀλίγον ρηθήσεται. Ἀπέναντι δὲ τοῦ τάφου τοῦ Κίμωνος ἔθαψαν τοὺς Ἴππους αὐτοῦ, μὲ τούτους ὁποίους ἐνίκησε τὰς ῥηθείσας νίκας. Μόνον οἱ Ἴπποι οὗτοι ἀναφέρονται, ὅτι ἐνίκησαν τρεῖς, καὶ τοῦ Ἐυαγάρου τοῦ Λακεδαιμονίου. Ὅθεν ἔθαψαν καὶ ἐκεῖνους ἐντίμως, ὡς καὶ τούτους. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἦτον ἀπλούστατος ὁ Κίμων οὗτος, καὶ διὸ τοῦτο ὠνόμαζον αὐτὸν Κοάλεμεν. Ὅθεν ἔλεγον καὶ τὸν δευτέρου Κίμονα τὸν ἐγγονὸν αὐτοῦ τοιοῦτον, ὅτι ἔχει τὴν φύσιν τοῦ πάππου αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ἦτον ὀλίγου ἀτακτος κατὰ τὴν πρώτην νεότητα. Ἐμμεν τοίνυν ὁ Μιλτιάδης ὁ τρίτος ἐκ τῆς γενεᾶς ταύτης νέος, ὄρφανός, καὶ μισούμενος ὑπὸ τῶν τυράννων. Ἀλλ' ἡ ἀρετὴ

τῶν προγόνων, καὶ ὁ ἄξιος ἐκεῖνον χαρακτήρ αὐτοῦ, καὶ τό κοινὸν ὄφελος τῆς πατρίδος, περιέθαλπον αὐτὸν ἐπιμελῶς, καὶ ἀξίως τοῦ γένους, πρὸς δόξαν τῶν Ἑλλήνων καὶ σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐπειδὴ αἱ ταραχαὶ τῆς Χερσονήσου, ἠνάγκασαν τοὺς Πεισιπρατίδας, καὶ τοὺς Ἀθηναίους, νὰ δοξάζωσι, ὅτι μόνου οὗτος ὁ Μιλτιάδης ὁ ἀπόγονος καὶ ὁμῶνυμος τοῦ προτέρου, ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν Χερσόνησον (α).

§. ια'. Διὰ τοῦτο ἄρα περιέθαλπον αὐτὸν οἱ Πεισιπρατίδαι ἐξ ἀνάγκης, ἐναντίον τοῦ χαρακτῆρος τῆς τυραννίδος, ἔπειτα ἔπεμψαν αὐτὸν εἰς τὴν Χερσόνησον μόνου μὲ μίαν τριήρη, εὐθύς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Στησαγόρου. Διότι ὁ Κίμων ἐφρονεῖτο πρῶτερον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔπειτα ὁ Στησαγόρας εἰς τὴν Χερσόνησον. Ἐντεῦθεν ἄρα ἄρχεται τὸ σάδιον τῆς δόξης τοῦ τρίτου Μιλτιάδου, τοῦ σωτήρος τῆς Ἑλλάδος. Ἄγνωθ' δὲ διὰ τί Κορνήλιος ὁ Νέπωσις λέγει ὀλίγα τινα μόνου περὶ τοῦ Μιλ-

(α) Ἡρόδοτ. Ἀντίθ. ργ'. Αἰλικ. Ζώων Ἱστορ. Ιβ'. μ'. Πλούταρχ. ἐν Κίμων. δ'.

τιάδου τοῦτου, καὶ ταῦτα ἐσφαλμένα, καὶ ἐναντία τοῦ Ἡροδότου. καὶ τρόπου τινα φαίνεται, ὅτι ἢ δὲν ἀνέγνωσε τὸν Ἡρόδοτον, ἢ κατεφρόνησεν αὐτὸν. Ἐπειδὴ λέγει τοῦτον τὸν Μιλτιάδην οἰκιστὴν τῆς Χερσονήσου· ὅτι ἦλθε μὲ σόλου, μὲ κράτευμα, καὶ μὲ ἀποικίαν Ἀθηναίων, εἰς τὴν Χερσόνησον, καὶ πολεμήσας τοὺς ἐκεῖ βαρβάρους, ἐξουσίασεν αὐτὴν, μηδὲν ἀναφέρων μήτε περὶ τοῦ προτέρου Μιλτιάδου, μήτε περὶ τοῦ Στησαγόρου. Ἐνδέχεται μὲν νὰ εἶχεν ἄλλους Ἱστορικοὺς ὁδηγούς, ἢ παραδόσεις ἄλλας, ὅμως οὐδεμία πιθανολογία δεῖκνυε αὐτὸν πιθανώτερον τοῦ Ἡροδότου, ὅς τις ἦτο πλησίον τῶν χρόνων ἐκεῖνων, καὶ εὐρεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀνθρώπους ἐνθυμουμένους ἔτι ταῦτα. "Οὕτω πως ἀναφέρει καὶ τῶν ἄλλων ἐνδόξων τοὺς βίους, ἀκροθηγῶς καὶ ἀμελλῶς ἀπτόμενος τῆς Ἱστορίας, καὶ μόνον περὶ καλλωπισμοῦ τῆς γλώσσης φροντίζων, ὡς ὁ Ἰσοκράτης, ὡς δὲν συμφωνεῖ καὶ μὲ τὸν Πλούταρχον εἰς πολλὰ (α).

§. ιβ'. Ἐλθὼν τοίνυν ὁ Μιλτιάδης εἰς τὴν

(α) Πρ. Χρ. 515.

Χερσόνησον, ἐκάθητο κεκλεισμένως εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, προφασίζόμενος, ὅτι ἐορτάζει τὰ ἐπικήδεια, καὶ τὸ πένθος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Σιγησαγόρου· ἐπειδὴ δὲν ἐξήρχοντο, οὔτε ὑποθέσεις ἐθεώρουν κατὰ ταύτας τὰς πενθιμους ἡμέρας. Μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ πρῶτοι καὶ δυνατοὶ τῶν πόλεων, συνηθροίσθησαν καὶ ἤλθον ἅπαντες ὁμοῦ, ἵνα συλλυπηθῶσιν αὐτῶν. Ἐκεῖνος δὲ γνώσκων τοὺς σκοποὺς αὐτῶν, τοὺς ἐφυλάκωσεν ὅλους, καὶ οὕτως ἐκράτησε τὴν Χερσόνησον, τρέφων καὶ πέντακοσίους δαρυφόρους ἐπὶ τούτῳ. Λιπορθώσας οὖν τὰς ἀταξίας τὰς μεταξύ τῆς ἀναρχίας γενομένας, καὶ διατάξας εἰς εὐνομίαν τὰ πράγματα, ἐπολέμησε τὰ περίξ ἔθνη, τὰ ἐταπείνωσε, καὶ κατέσκησεν εἰς ἀσφάλειαν τὴν Χερσόνησον. Ἐπειτα ἔκτισε φρούρια εἰς τόπους ἀρμυρίους, ἐπεμελήθη τὴν γεωργίαν, τὴν εὐνομίαν, καὶ πάντα τὰ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, εἰρήνην, ἡσυχίαν καὶ ἀφοβίαν τῶν ὑποκειμένων ἀφωρῶντα. Ἐπειτα θέλων νὰ ἔχη καὶ συγγενεῖς γείτωνα, καὶ συμμάχους δυνατοὺς, διὰ τὰ ἐνδεχόμενα, εἰς πλείονα ἀσφάλειαν, ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἠγησιπύλην θυγατέρα τοῦ Ὀλόρου βασιλέως τῆς παραθαλασσίας

Θράκης. Ἐκ τούτου τοῦ Ὀλόρου κατάγεται καὶ ὁ Θεουκυδίδης πατρόθεν· ὅθεν ὠνομάζετο καὶ ὁ πατὴρ ἐκείνου Ὀλόρος· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὠνομάζετο Ἠγησιπύλη, ἐκ τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῆς γυναίκος αὐτοῦ Ἠγησιπύλης καταγομένη,

§. γ'. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑπέταξε τὴν Λήμνον κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Οἱ Πελασγοὶ, οἷτινες εἶχον τότε τὴν Λήμνον, κατοικοῦντες πρότερον εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔβλαπτον τοὺς Ἀθηναίους, ἄτακτοι, βάρβαροι καὶ ἄρπαγες οὔτε· ὅθεν ἐδίωξαν αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἀττικῆς (α), καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη. Οἱ δὲ ἐν τῇ Λήμνῳ κατοικήσαντες, ἤλθον ὑσερον μὲς ὄλον εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅτε ἐώρταζον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἐορτὴν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἀρπάσαντες τὰς κανηφόρους παρθένους, μετεχειρίσθησαν αὐτὰς παλλακίδας. Ἐπειτα ἐφόνευσαν αὐτὰς τε καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν γεννηθέντα τέκνα. Ἐπειδὴ δὲ συνέδη μετὰ ταῦτα ἀφορία ἐν τῇ Λήμνῳ, ἐπεμψαν εἰς τοὺς Δελφοὺς, νὰ ἐρωτήσωσι τὸ μαντεῖον περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ

(α) Ὅρα περὶ Πελασγῶν ἐν τῷ τετάρτῳ τόμῳ τῆς Ἠγγυίας.

κακοῦ. Ἡ δὲ Πυθία εἶπεν, ὅτι δὲν παύει τὸ κακὸν, ἂν δὲν δώσωσι δίκην πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν ἀδικίαν, ὅτι ζητήσωσιν ἐκεῖνοι. Ὅθεν πέμψαντες πρέσβεις πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἠρώτησαν, ὅποιαν δίκην θέλουσιν. Ἐκεῖνοι δὲ ἐζήτησαν τὴν Λῆμνον. Ἄλλ' οἱ Πελασγοὶ ἀπέφυγον τὸ ζήτημὰ σοφιστικῶς, λέγοντες, ὅτι δίδωσιν αὐτὴν, ὅμως ὅταν ἔλθωσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῆς χώρας αὐτῶν, αὐθήμερον μὲ βορέαν ἄνεμον εἰς τὴν Λῆμνον. Καὶ τότε μὲν ἔμειναν ἀναπολόγητοι οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ δυνάμενοι νὰ κινήσωσι πόλεμον, καὶ νὰ ἐτοιμάσωσι στόλον. Ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐνθυμηθεὶς τοῦτο τῆτε, καὶ νομίζων τὴν Χερσονήσον χώραν τῶν Ἀθηναίων, ὡς καὶ τῷ ὄντι ἦτον, πλεύσας μὲ βορέαν ἄνεμον ἀπὸ τῆς Ἐλεοῦντος πόλεως, τῆς μητροπόλεως τῆς Χερσονήσου, καὶ φθάσας αὐθήμερον εἰς τὴν Λῆμνον, ἐκέλευσε, νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς νήσου οἱ Πελασγοὶ, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτῶν. Οἱ μὲν Ἡρακλείδης οἱ ἐγκατοικοὶ τῆς πόλεως Ἡρακλείας φοβηθέντες, παρεδόθησαν εὐθύς. Οἱ δὲ Μυριναῖοι τῆς Μυρινῆς πόλεως (α) ἐναντιούμενοι, ἔλεγον, ὅτι

(α) Ταύτας τὰς δύο πόλεις εἶχεν ἡ Λῆμνος τότε.

ἢ Χερσονήσος δὲν ἦτον χώρα τῶν Ἀθηναίων. Ὅθεν ἐπολιόρχησεν αὐτοὺς. καὶ οὕτω τοὺς ὑπέταξεν. Οὕτως ἄρα ὑπέταξεν ὁ Μιλτιάδης τὴν Λῆμνον εἰς τοὺς Ἀθηναίους, λύσας διὰ σοφίσματος τὸ σόφισμα (α).

§. ιδ'. Ὁ δὲ Κορυήλιος δὲν ἀναφέρει παντάπασι τοὺς Πελασγοὺς, ἀλλὰ λέγει, ὅτι εἶχον οἱ Κόρες τὴν Λῆμνον· καὶ ὅτι πλέων ὁ Μιλτιάδης ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς εἰς τὴν Χερσονήσον, ἐζήτησε τὴν ὑποταγὴν τῆς Λῆμνου, καὶ τότε εἶπον πρὸς αὐτὸν τὸ ῥηθὲν σόφισμα. Ἐπειτα δὲ λαβὼν τὴν Λῆμνον, ὡς εἴρηται, δῶξε τοὺς Κόρας, ὑπέταξε καὶ πάσας τὰς Κυκλάδας νήσους. Ἄλλ' οὔτε ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει τοῦτο, οὔτε οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον τὰς Κυκλάδας νήσους τότε ὑποτεταγμένας, ἐκτὸς τῆς Λῆμνου, ὡς τὸ ἀποδεικνύουσιν οἱ μετὰ ταῦτα πόλεμοι τῶν Περσῶν· ἀλλ' ἦσαν ὑποτεταγμένοι αἱ νῆσοι εἰς τὴν κοινὴν ὁμοφωσίαν τῶν Ἑλλήνων, Ἕλληνες ὄντες οἱ ἐγκατοικοὶ, ὡς καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες τῆς Ἑλλά-

(α) Ἀυτόθ. ρμ'. Στέφαν. Βυζάντ. καὶ Κάραξ παρ' αὐτῷ ἐν Ἡρακίς.

δος, κατὰ τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν· ὄθεν καὶ κατηγοροῦντο, καὶ ἐξήμιουῦτο οἱ ἀποσκιρτῶντες τῆς κοινῆς ὁμοφωνίας (α).

§. ιβ'. Μετὰ δὲ ταῦτα, κρατεῦν ὁ Δαρεῖος ἐπὶ τοὺς Σκύθας, ἔλαβε καὶ τὸν Μιλτιάδην σύμμαχον, ὡς ἔλαβε καὶ τοὺς Ἴωνας καὶ Αἰολεῖς ὑποκειμένους αὐτοῦ ὄντας. Ὁ Μιλτιάδης δὲν ἦτον μὲν ὑποκειμένος αὐτοῦ, ἀλλὰ γείτων τῆς Ἀσίας ὢν, ἐφοβείτο τὴν δύναμιν τοῦ Πέρσου. Ὅθεν ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἕκτρατειάν θέλων καὶ μὴ θέλων. Γεφυρώσας οὖν τὸν Ἴστρον, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Σκυθίαν· τοὺς δὲ Ἕλληνας ἀρῆκε πάντας, νὰ φυλάττωσι τὴν γέφυραν. Ἐπειδὴ δὲ ἐνίκησαν αὐτοῦ οἱ Σκύθαι, καὶ ἠγωνίζοντο, νὰ ἀποκόψωσι τὴν ἐπιτραπὴν αὐτοῦ, ἐπεμφαν εἰδήσει πρὸς τοὺς Ἕλληνας, νὰ κόψωσι τὴν γέφυραν. Πρῶτος δὲ ἔδωκε γνώμην ὁ Μιλτιάδης, νὰ κόψωσιν αὐτὴν, ἵνα ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τῆς δουλείας αὐτοῦ οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνες, καὶ νὰ μεῖνῃ εἰς ἀσφάλειαν καὶ ἡ Ἑλλάς, καὶ ἐπίστησαν ἅπαντες, ἐκτὸς τοῦ Ἰσθμίου τυράννου τῶν Μιλη-

(α) Πρ. Χρ. 511.

σίων, ὅς τις ἀνέτρεψε καὶ τὰς γνώμας τῶν ἄλλων, φιλοτύρανος ὢν. Διώκοντες τοίνυν τὸν Δαρεῖον οἱ Σκύθαι, εἰσέβαλον καὶ εἰς τὴν Θράκην, καὶ ἠμαγκάσθη ὁ Μιλτιάδης, νὰ φύγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Σκυθῶν, ἐπεμφαν οἱ Δόλογχοι πρέσβεις εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκάλεσαν αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν Χερσονήσον (α).

§. ιγ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Ἰωνίας, ὅτε οἱ σόλοι τῶν Φοινίκων ὑποκειμένους τότε τοῦ Δαρεῖου, ἐλεηλάτου τὸς νήσους καὶ τὰ παραθαλάσσια, ἔμαθεν ὁ Μιλτιάδης, ὅτι ἦλθον καὶ εἰς τὴν Τένεδον, οἷτινες εἶχον πολλὴν προσοχήν καὶ προθυμίαν, ἵνα λάβωσιν αὐτὸν, νομίζοντες τοῦτο μεγάλην χάριν πρὸς τὸν Δαρεῖον, ἂν πέμψωσι τὸν Μελτισίδην ζῶντα εἰς τὴν Περσίαν· ἴσως εἶχον καὶ προσοχὴν τοιαύτην· ἐπειδὴ βεβαίως ἔμαθεν ὁ Δαρεῖος τὴν περὶ τῆς γεφύρας γνώμην αὐτοῦ. Ὅθεν ὁ Μιλτιάδης λαβὼν τὰ πράγματα αὐτοῦ εἰς πέντε τριήρεις, ἔφυγε τὸ δεύτερον καὶ τελευταῖον ἐκ τῆς Χερσονήσου. Οἱ δὲ Φοίνικες παραφυ-

(α) Πρ. χ. 507.

λάττοντες προσεκτικῶς, ἀπήνησαν αὐτὸν πλησίον τῆς Χερσονήσου, ἐξερχόμενοι ἐκ τοῦ Μέλανος Κόλπου, καὶ τὸν ἐδίωξαν τόσον σφοδρῶς, ὥστε ἔλαβον μίαν τριήρη, ἐν ἣ ἦτον καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μητίσχος, οὐχὶ ἐκ τῆς Ἡγησιπύλης, ἀλλ' ἐξ ἄλλης Ἀττικῆς γυναικός. Μαθόντες οὖν, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, ἐπέμψαν αὐτὸν εὐθύς πρὸς τὸν Δαρεῖον. Ἄλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐγνώρισε πρὸς αὐτοὺς οὐδεμίαν χάριν περὶ τούτου, μήτε μετεχειρίσθη αὐτὸν, ὡς ἐκεῖνοι ἐνόμιζον, φιλανθρωπότερος αὐτῶν δεικνύμενος, ἀλλ' ὡς υἱὸν φίλου βασιλέως, δεξίας πρὸς αὐτὸν βασιλικὰς δεξιώσεις καὶ περιποιήσεις. Ἔδωκεν αὐτῷ οἶκον, προσόδους, καὶ γυναῖκα τῶν εὐγενεστάτων Περσιδῶν, ἐξ ἧς ἐγέννησε καὶ τέκνα, ἅπερ ἐτιμήθησαν, ὡς οἱ εὐγενεστάτοι τῶν Περσῶν. Φαίνεται ὅμως, ὅτι δὲν ἀφῆκεν αὐτὸν, νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ δὲ Μιλτιάδης καταδικωμένος, ἔφυγεν εἰς τὴν Ἰμβρου μὲ τὰς τέσσαρας τριήρεις, καὶ ἐκεῖθεν ἐσώθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἄδραστῆς, ἀποφυγὴν τὸν μέγιστον κίνδυνον.

§. ιζ'. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας εὗρεν ἄλλον κίνδυνον ἀντὶ ἀσφαλείας· ἐπειδὴ οἱ ἐχ-

θροὶ εὐρόντες εὐκαιρίαν τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ τότε, κατηγόρησαν αὐτὸν διὰ τὴν ἐν Χερσονήσῳ τυραννίαν, ἧτις ἔδιδε πρόφασιν ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων, κατὰ τὴν φιλελεύθερον γνώμην τῶν Ἀθηναίων, καὶ μάλιστα διὰ τὴν πρὸ ολίγου τυραννίαν τοῦ Πεισιστράτου καὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν. Εὗρισκαν δὲ δύο αἰτίας· μίαν μὲν, ὅτι μετεχειρίσθη τοὺς Χερσονησίτας τυραννικῶς, οἷον μοναρχικῶς· καὶ δευτέραν, ὅτι ἐσυνήθισεν εἰς τὴν μοναρχίαν, καὶ φιλοτύραννος γενόμενος, εἶναι πάντοτε ὑπόπτος καὶ ἐπίφοβος. Ὁ Μιλτιάδης ἦτον μὲν μονόρχης τῆς Χερσονήσου, ἀλλ' οὐχὶ τύραννος καὶ δεσπότης ἄνομος, ἀλλ' ἤμερος, γλυκὺς, εὐπρόσιτος, καὶ διοικητὴς ἔννομος. Ὁ θεὸς εἶχον πρὸς αὐτὸν τοιοῦτον σέβας οἱ ὑποκείμενοι, ὥστε ἠκολούθουν, καὶ συνώδευον αὐτῷ προθύμως εἰς τὰς ἐκστρατείας· καὶ μάλιστα, ὅτε ἀνεχώρησε τὸ πρῶτον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐκάλεσαν αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν Χερσονήσον. Καὶ τοῦτο μόνου εἶναι ἰκανὴ ἀπόδειξις τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ. Ἐπειδὴ γνωρίζομεν, ὅτι τὰ ἔθνη ἐκίνουον πάντα λίθον, ἵνα διώξωσιν, ἢ νὰ φουεῦσωσι τοὺς ἀγρίους τυράννους, μὲ φόνους πολλοὺς, μὲ

πολέμους ἐμφυλίους, καὶ μὲ ἀπείρους δυσκολίας καὶ δυστυχίης τῶν πολιτῶν. Ὁ δὲ Μιλτιάδης ἔφυγεν ἔκουσίως ἐκ τῆς Χερσονήσου διὰ τὰς ἐξωτερικὰς περιστάσεις, καὶ οἱ Δόλογχοι ἐκάλεσαν αὐτὸν ὡς πατέρα. Τὸ δὲ μοναρχικὸν σχῆμα τῆς διοικήσεως, ἦτον ἀναγκαῖοτατον ἐκεῖ. Ἐπειδὴ τὸ δημοκρατικὸν ἀπαιτεῖ πολλὴν προπαρασκευὴν, καὶ λόγον, καὶ συνήθειαν τῶν πολιτῶν. Τοιαῦτα δὲ οἱ βάρβαροι δὲν ἔχουσιν· ὅθεν καὶ μῆτε ἐγένετό ποτε, μῆτε γίνεται δημοκρατικὴ διοίκησις παρὰ τοῖς τοιοῦτοις. Διὰ τοῦτο ἤρξαντο πάντα τὰ ἔθνη ἀπὸ τῆς μοναρχίας, καὶ ὅτε εἰσήγαγεν εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον, τὸν νόμον καὶ τὴν ἐμπειρίαν τοῦ διοικεῖν, ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν ἀνθρώπων, τότε κατέβαλον τὰς τυραννίας, καὶ κατέστησαν δημοκρατίας, ὡς ἐγένοντο πῦσαι αἱ διοικήσεις τῶν Ἑλλήνων. Οἱ δὲ προσωρινοὶ καὶ βίαιοι τύραννοι ἐξωλοθρεύοντο πάντες. Καὶ ἐντεῦθεν γνωρίζονται τὰ καλλιεργημένα ἔθνη· ἐπειδὴ τὰ βάρβαρα δὲν ὑποφέρουσι τὴν ἰσότητά. Διὰ τοῦτο τοῖνυν κατηγορηθεῖς, καὶ κριθεῖς ὁ Μιλτιάδης τότε, ἀφέθη κατὰ τὸ παρὸν τῆς κατηγορίας, ἀπολογηθεῖς· ἢ καὶ διὰ

τὰς τότε περιστάσεις ἀναγκαῖος καὶ χρήσιμος φαινόμενος· ἐπειδὴ κατέβαινον οἱ Μῆδοι εἰς τὴν Ἑλλάδα (α).

δ. ιη'. Τότε τοῖνυν ἐλθόντες οἱ στρατηγοὶ τοῦ Δαρείου ὁ Λάτις καὶ Ἀρταφέρνης εἰς τὴν Ἀττικὴν, μὲ στόλου ἑξακοσίων πλοίων, παρέταξαν εἰς τὸν Μαραθῶνα διακοσίων χιλιάδων, ἢ ἑκατὸν κατ' ἄλλους, ἐράτευμα πεζῶν, καὶ δέκα χιλιάδων ἵπκων, ἐπαπειλοῦντες τὸν παντελεῖ ἀφανισμόν τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐταράχθησαν μὲν, βλέποντες τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, ὅμως μόλις συνήθροισαν ἑνέα χιλιάδας ἐράτευμα μὲ πολλὴν βίαν· ἔφθασαν ὅμως χίλιαι Πλαταιεῖς εἰς βοήθειαν, καὶ ἐγένοντο δέκα χιλιάδες, οἷτινες ἔπρεπε νὰ ἀντιταχθῶσι πρὸς τὸ τοσοῦτον πλῆθος τῶν βαρβάρων, καὶ νὰ ἀγωνισθῶσι ὑπὲρ πάσης τῆς Ἑλλάδος. Ἐπεμψαν μὲν καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι δύο χιλιάδας, κατὰ τὴν ζήτησιν τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' ἤλθον μετὰ τὴν μάχην. Τὸ δὲ ἐράτευμα τῶν Ἀθηναίων ἦτον ἴσος στρατῶται ἀφ' ἑκάστης φυλῆς, καὶ ἑκάστη φυλὴ εἶχε τὸν στρατηγὸν αὐ-

(α) Ἀυτόθι, Μελοπομέν. Ρλς'. Ἐρατ. Ρδ'.

τῆς. Διωρίσθη τοίνυν καὶ ὁ Μιλτιάδης στρατηγὸς τῆς φυλῆς αὐτοῦ, Λακιάδης ὦν τὸν Ἄθμον, καὶ φυλῆς τῆς Οἰωνίδος. Ἐπισημότετοι δὲ τῶν στρατηγῶν τούτων ἦσαν τρεῖς· Μιλτιάδης, Ἄριστίδης καὶ Θεμιστοκλῆς, καὶ πολέμαρχος ἦτον ὁ Καλλίμαχος ἑπισημότετος ὅμως τούτων πάλιν ἐφαίνετο ὁ Μιλτιάδης, πείραν πολλὴν πολέμου ἔχων, καὶ μάλιστα κατὰ βαρβάρων.

§. ιθ'. Διὰ τοῦτο οἱ μὲν ἄλλοι στρατηγοὶ φοβούμενοι τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων, ἤθελον, νὰ κατακλεισθῶσιν εἰς τὴν πόλιν, καὶ νὰ ἀνθίστανται ἀπὸ τοῦ τείχους πολιορκούμενοι· ἔτι δὲ, νὰ περιμένωσι καὶ τὴν βοήθειαν τῶν Λακεδαιμονίων. Ὁ δὲ Μιλτιάδης θεωρῶν πολιτικώτερον καὶ στρατηγικώτερον τὸ πρᾶγμα, δὲν ἤθελε, νὰ πλησιάσωσιν οἱ Μῆδοι εἰς τὴν πόλιν, ὑποπτευόμενός τις μηδίζοντας ἐν τῇ πόλει. Διότι ὁ Πεισιπρατίδης Ἰππίας ἦτον εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Περσῶν, καὶ ἐκεῖνος ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀρμόδιον τόπον τῆς Ἀττικῆς, ἵνα ἀποκατασταῖ πάλιν τύραννος τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Περσῶν. Οἱ δὲ Πεισιπρατίδαι βεβαίως εἶχον μέρος καὶ φατριώτας εἰς τὰς Ἀθήνας, τοσούτους χρόνους τυραννήσαν-

τες. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐγένοντο ἰσόψηφοι αἱ γνώμαι τῶν στρατηγῶν, καὶ ἡ ἀπόφασις ἔμεινεν εἰς τὴν ψῆφον τοῦ Πολεμάρχου, ἔρχεται ὁ Μιλτιάδης πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει ταῦτα. Ἐπὶ σοὶ κεῖται νῦν, Καλλίμαχε, ἢ νὰ δουλώσῃς, ἢ νὰ ἐλευθερώσῃς τὴν Ἑλλάδα, καὶ νὰ ἀφήσῃς μνημόσυνον ἐντιμώτερον τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἄριστογέιτονος. Ἐπειδὴ ποτὲ δὲν ἔφθασαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Καὶ ἀνυκλήθῃσιν ὑπὸ τῶν Μήδων, καὶ ὑποπέσωσιν ὑπὸ τῆν τυραννίαν τοῦ Ἰππίου, εἶναι γνωστὰ τὰ κακὰ, ἀπερ περιμένουσιν αὐτοὺς. Ἄν ὅμως νικήσῃ ἡ πόλις, γίνεται πρώτη τῆς Ἑλλάδος. Διότι φοβούμαι μήπως συμβῆ διχόνοια, καὶ ταραξεί εἰς μηδισμόν τὰ φρονήματα τῶν Ἀθηναίων, ἂν δὲν πολεμήσωμεν εἰς τὸν Μαραθῶνα. Ἄν ὅμως πολεμήσωμεν, πρὶν συμβῆ τοιοῦτόν τι σαθρὸν ἐν τῇ πόλει, ἐλπίζομεν εἰς τὴν βοήθειαν τῶν Θεῶν, νὰ νικήσωμεν. Ταῦτα τοίνυν κεῖνται ἐπὶ σοὶ ἤδη, καὶ ἂν ἀκούσῃς τὴν γνώμην μου, ἔξεις καὶ πατρίδα ἐλευθέραν, καὶ πόλιν πρώτην τῶν Ἑλλήνων. Ἄν πάλιν δὲν ἀκούσῃς τὴν γνώμην μου, γενήσονται πάντα τὰ ἐναντία. Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ Καλλίμαχος, ἐ-

παύσθῃ, καὶ ἐπεκυρώθη ἡ γνώμη τοῦ Μιλτιάδου. Ὄθεν ἐξεληθόντες εἰς τὸν Μαραθῶνα, ἐσρατοπέδευσαν ἀπέναντι τῶν Μήδων.

§. κ'. Οἱ δέκα στρατηγοὶ διοικούντες ἕκαστος τὴν φυλὴν αὐτοῦ, ἔπρεπε νὰ διοικῶσι μίαν ἡμέραν ἐφεξῆς καὶ ὅλον τὸ κράτευμα ἕκαστος, ὡς ἀρχιστράτηγος· ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἰδιαίτερον ἀρχιστράτηγον προσδιωρισμένον· ἡ δὲ ἡμέρα ἐκείνη ὠνομάζετο Πρυτανεία τοῦ διοικούντος στρατηγοῦ. Τοῦτο δὲ εἶναι μὲν κινδυνώδες εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἀλλ' ἦτον καὶ ὁ φόβος τῆς τυραννίας κινδυνώδες· καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐδίδον ἀπολύτως τὴν διοίκησιν τῆς ἐκστρατείας εἰς ἓνα μόνον στρατηγόν, ὡς ἐγένετο ὕστερον. Ἐφάνη ὅμως καὶ τότε καλόν, νὰ παύσῃ οἰκονομικῶς ἡ πολυαρχία, καὶ ἡ συνεχὴς μεταβολὴ τῶν στρατηγῶν, καὶ νὰ διοικήσῃ τὴν μάχην εἰς μόνον στρατηγόν, ὁ Μιλτιάδης. Εἰς τοῦτο δὲ συνήργησε πολὺ ὁ Ἀριστείδης, ὁμογνώμων ὦν καθ' ὅλα τοῦ Μιλτιάδου. Ἐπειδὴ, ὅτε ἤλθεν ἡ Πρυτανεία αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτὴν τῷ Μιλτιάδῃ ἐκούσιως. Τοῦτο δὲ ἰδόντες καὶ οἱ ἄλλοι, ἀφῆκαν ἅπαντες τὰς Πρυτανείας αὐτῶν ἐθελουσίως εἰς τὸν

Μιλτιάδην, μιμούμενοι τὸν Ἀριστείδην. Ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐδέχετο μὲν αὐτάς, ἄλλ' ὅτε ἤλθεν ἡ ἰδία αὐτοῦ Πρυτανεία, τότε συνεκρότησε τὴν μάχην.

§. κα'. Παρέταξε τοίνυν τὸ κράτευμα αὐτοῦ εἰς θεῶν ἀρμοδιωτάτην, ἔχων τὰ ὀπίσθεν πλησίον τινὸς λόφου, τὰ δὲ κέρατα ἔφραξε μὲ δένδρα, ἵνα ἐμποδίζηται ἡ ὁρμὴ τοῦ ἵππικου, καὶ ἐνίκησεν ἐκείνην τὴν λαμπρὰν καὶ διαβόητον νίκην, συνθραύσας τὸ τοσοῦτον πλήθος τῶν βαρβάρων, μὲ δέκα χιλιάδας Ἀθηναίους (α)· ἀπεματαίωσε τοὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος σκοποὺς αὐτῶν, ἔδειξε τοὺς Ἕλληνας τρομεροὺς πρὸς αὐτοὺς, ἐνεψύχωσε καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα κατ' αὐτῶν (β). Ἐπειδὴ οὖν Ἕλληνες πρότερον ἔτρεμον, ὅτε ἤκουον τὸ ὄνομα τῶν Μήδων μόνον. Ὄθεν ἐδοξάσθη καὶ τοσοῦτον ὁ Μιλτιάδης, καὶ ἐνομίσθη πρῶτος εὐεργέτης τῆς Ἑλλάδος αὐτὸς, καὶ δευτέρος

(α) Πρ. Χρ. 490.

(β) Ἡ μάχη αὕτη, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ κατὰ Περσῶν γράφονται περιστατικῶς ἐν τῷ πρώτῳ Περσικῷ πολέμῳ μετ' ὀλίγον ἐκδόθησομένῳ.

ὁ Θεομισοκλῆς. Ἐγράφησαν μὲν καὶ ἄλλοι εὐεργέται ὕστερον, ὡς ὁ Κέμων, ὁ Ξάνθιππος, Ἄρισειδης, Λεωνίδας, Λεωτυχίδας, καὶ ἄλλοι, ὅσοι ἐπολέμησαν εὐτυχῶς κατὰ βαρβάρων, ὅμως ἐκ τοιούτου κινδύνου οὐδεὶς ἠλευθέρωσε τὴν Ἑλλάδα, ὡς ὁ Μιλτιάδης καὶ Θεμισοκλῆς. Ὅθεν λέγει ὁ Πλούταρχος τὸν μὲν Μιλτιάδην Μηδονκτόνον, τὸν δὲ Θεμισοκλῆν Περσοκτόνον.

§. κβ'. Ἀφ' οὗ δὲ ἐνικήθησαν, καὶ ἐδιώχθησαν εἰς τὰ πλοῖα οἱ Μῆδοι, καὶ ἀφῆκαν ὅλον τὸ στρατόπεδον, τὴν ἀποσκευὴν, καὶ πολλοὺς αἰχμαλώτους εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἀθηναίων, παρέπλευσαν τὸ Σούριον, ἵνα προκαταλάβωσι τὰς Ἀθήνας, πρὶν ἐπιστρέψῃ ὁ Μιλτιάδης. Τινὲς δὲ εἶπον, ὅτι οἱ Ἀλκμαϊωνίδας, οἳ τινες ἦσαν γενεὰ μεγάλη τῶν Ἀθηναίων, ἐκάλεσαν αὐτοὺς, ἵνα παραδώσωσι τὰς Ἀθήνας. Ὁ Ἡρόδοτος ὅμως δὲν πιστεύει τοῦτο τὸ ἀσίμῳνον· ἐπειδὴ οἱ Ἀλκμαϊονίδαι ἦσαν φιλελεύθεροι, καὶ μισοτύρανοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐξωρίσθησαν πρότερον ὑπὸ τῶν Πεισιπρατιδῶν. Μαθῶν δὲ ὁ Μιλτιάδης τὸ στρατήγημα τῶν Μήδων, ἀφῆκε τὸν Ἀρισειδην μὲ

τὴν φυλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Μαραθῶνα, νὰ φυλάττῃ τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ τὸ στρατόπεδον αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἦτον πλήρες χρυσαίου καὶ ἀργυρίου, καὶ σκηνῶν, σκευῶν, καὶ φορεμάτων, καὶ σρωμάτων πολυτελῶν, καὶ ἔδραμεν εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τὸ ἄλλο στρατεύμα, ὅτε ἦσαν ἔτι θερμοὶ ἀπὸ τῆς μάχης οἱ στρατιῶται· καὶ φθάσας εἰς μίαν ἡμέραν, ἐστρατοπέδευσε εἰς τὸ Κυνόσαργες ἔμπροσθεν τῆς πόλεως, πρὶν φθάσῃ ὁ στόλος τῶν Μήδων εἰς τὸν Φαληρέα, ὡς τις ἐσάθη ὀλίγον, ἔπειτα ἀνεχώρησε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀφ' οὗ ἔμαθον, ὅτι ἔφθασεν ὁ Μιλτιάδης μὲ τὸ στρατεύμα εἰς τὴν πόλιν (α).

§. κγ'. Ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐθαυμάζετο μὲν καὶ πρότερον διὰ τε τὸ γένος, καὶ διὰ τὰ ἐν Χερσονήσῳ κατορθώματα, καὶ μάλιστα διὰ τὴν Λῆμνον, ἥδη ὅμως ἡ νίκη αὐτῆ ἀνεβίβασεν αὐτὸν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης, ὡς βαρύτερος (αὐτοῦ δὲν ἦτον ἄλλος τότε εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὅθεν ἔλεγεν ὁ Θεμισοκλῆς,

(α) Ἀυτόθι. ρθ—ρις. ρκά. Πλούταρχ. ἐν Ἀρισειδ. Ε'. Παύσαν. Ἀρκαδικ. Μβ'.

οὐκ ἔα με καθεύδειν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρό-
 παιον. Τότε πρῶτον ἔδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι ἄ-
 δειαν, νὰ ζωγραφισθῇ ὁ Μιλτιάδης ὡς στρατη-
 γὸς αὐτῶν· ἐπειδὴ ἐξωγράρισαν τὴν μάχην
 ταύτην εἰς τὴν Ποικίλην σοάν· καὶ τοὺς μὲν
 δέκα στρατηγοὺς ἐξωγράρισαν ἕκαστον εἰς τὸν
 οἰκίον τόπον τὴν φυλὴν αὐτοῦ κοσμοῦντα· τὸν
 δὲ Μιλτιάδην ὡς τὴν μάχην συγκροτοῦντα,
 καὶ τοὺς στρατιώτας εἰς τὸν ἀγῶνα παρακινουῦ-
 ντα. Καὶ τοῦτο ἦτον ἡ μέγιστη τιμὴ. Ἐξερῶν
 δὲ μέγα δυνάμενος, καὶ δημηγορῶν ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ, ἐξήγησε καὶ σέφανον ἐλαίας. Ἄλλ' ἀ-
 νασὰς Σωφράνης ὁ Δέκελεὺς, εἶπεν· ὅταν μόν-
 ος ἀγωνισάμενος, ὡς Μιλτιάδην, νικήσῃ τοὺς
 βαρβάρους, τότε καὶ τιμᾶσθαι μόνος ἀξίου
 Δέν ἔδιδον, ὡς εἴρηται, τοιαύτας ἰδιαιτέρας
 τιμὰς, φοβούμενοι τὴν τυραννίαν. Ὅθεν ἐφθο-
 νεῖτο καὶ ἐμισεῖτο ἤδη ἔτι σφοδρότερον ὁ
 Μιλτιάδης· ὅμως οἱ ἐχθροὶ κατέπινον τὴν ἐχ-
 θραν καὶ τὸν φθονον, οἰκονομοῦντες τὸν και-
 ρόν· ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι δυνατοὶ δέν πίπτου-
 σιν εὐκόλως, ὅταν ἀκμάζωσιν· ἀλλ' ὅταν σφά-
 λωσι, καὶ προσκρούσῳσι που, καὶ παρακμά-
 σωσιν ἀφ' ἑαυτῶν, τότε γίνεται εὐκόλος καὶ

ἐκίνδυνος πρὸς τοὺς κατηγοροὺς ἢ πτώσις.
 Διὰ τοῦτο ἐνίοτε παρακινουῦσιν οἱ μυσικοὶ ἐχ-
 θροὶ τοὺς τοιοῦτους, εἰς σφαλέρὰς καὶ κινδύ-
 νώδεις ἐπιχειρήσεις. Τοιοῦτόν τι φαίνεται, ὅ-
 τι συνέβη καὶ τῷ Μιλτιάδῃ (α).

§. κδ'. Ὁ μὲν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι μετὰ
 τὴν μάχην ταύτην, καὶ τὴν φθοράν τῶν Μή-
 δων, μέγας ἤδη γενόμενος ὁ Μιλτιάδης, ἐξή-
 τησε σόλου ἐξδομήκουτα πλοίων παρὰ τῶν
 Ἀθηναίων, καὶ σράτευμα, καὶ χρήματα, μη-
 δόλως λέγων πού σκοπεῖν νὰ στρατεύσῃ, ἀλλ' ὅ-
 τι μέλλει νὰ στρατεύσῃ εἰς χώραν πλουσίαν,
 ἵνα πλουτίσῃ ἐκείθεν τοὺς Ἀθηναίους, ἀνπει-
 σθῶσι, καὶ δώσωσι τὰ ζητούμενα. Πεισθέντες
 οὖν οἱ Ἀθηναῖοι, ἔδωκαν τὸν σόλου καὶ τὰ λοι-
 πά. Λαβὼν δὲ ταῦτα, ἐπλευσεν εἰς τὴν Πάρον,
 καὶ ἐπολιόρησεν αὐτήν. Ἐπειτα πέμψας κήρυ-
 κα, ἐξήτησεν ἑκατὸν τάλαντα, ἐπαπειλῶν, ὅ-
 τι ἂν δέν τὰ δώσωσι, δέν ἀναχωρεῖ ἐκείθεν,
 πρὶν κυριεύσῃ τὴν πόλιν. Καὶ ἡ μὲν πρόφασις
 ἦτον, ὅτι συνεμάχησαν οἱ Πάριοι μὲ τοὺς Μή-

(α) Κορινθί. ἐν Μιλτιάδ. καὶ Πλούταρχ. ἐν Κί-
 μων. η'.

δοῦς, καὶ ἦλθον μὲ αὐτοὺς εἰς τὸν Μαραθῶνα μὲ μίαν τριήρη. Τὸ δὲ ἀληθές, ἡ ἰδιαιτέρα ἔχθρα τοῦ Μιλτιάδου πρὸς αὐτούς. Ἐπειδὴ Λυσαγόρας τις Πάριος υἱὸς τοῦ Τισέω, ὡν τότε εἰς τὴν Ἀσίαν, διέβαλεν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰδάρην Σατράπην τῆς Περσίας, ὅτε ἦτον ἔτι ἐν τῇ Χερσονήσῳ, διὰ τὴν περὶ τῆς γεφύρας γνώμην.

§. κς'. Οἱ δὲ Πάριοι δὲν ἐφρόντιζον πῶς νὰ συμβιάσῃσι τὸ πρᾶγμα, οὔτε πῶς νὰ δώσωσι τὰ ἑκατὸν τάλαντα, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀποκρούσωσι τὴν πολιορκίαν, καὶ νὰ φυλάξωσι τὴν πόλιν. Ὄθεν ὀπιθιστάμενοι γενναίως, παρεσκευάζοντο καθ' ὅλα· ἐκτιζον τὴν νύκτα καὶ τὸ τεῖχος, ὅπου ἦτον ἀδύνατον χαμηλόν, καὶ εὐεπίδατον. Οἱ δὲ Μιλτιάδης πολιορκήσας αὐτοὺς εἴκοσι ἕξ ἡμέρας, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κατορθώσῃ τὸ σκοπούμενον, ἦλθεν εἰς ἀμηχανίαν. Τὴν μέχρι τοῦδε γνώμην περὶ τῆς ἐκστρατείας ταύτης καὶ τῆς πολιορκίας, ἔλεγον πάντες οἱ Ἕλληνες καθ' Ἡρόδοτον· τὴν δὲ ἐξῆς, μόνον οἱ Πάριοι. Δὲν ἀναφέρει ὅμως καὶ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων Ἑλλήνων περὶ τῶν

ἐξῆς συμβεβηκότων, καὶ περὶ τοῦ τέλους τῆς πολιορκίας.

§. κς'. Κατὰ τὴν γνώμην οὖν τῶν Παρίων, ἦτον ἔξωθεν τῆς πόλεως ἐπί τινος λόφου ὁ ναὸς τῶν Χθονίου Θεῶν, τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, καὶ ἐκεῖθεν ἔλαθεν ὁ Μιλτιάδης τὴν Ἰέρειαν, Τιμοῦν καλουμένην, αἰχμάλωτον, καὶ εἶχεν αὐτὴν εἰς τὸ στρατόπεδον. Τότε δὲ, ὅτε ἦτον εἰς ἀπορίαν, ἔρχεται ἡ Τιμὴ πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει, νὰ ἀκούσῃ τὴν συμβουλήν αὐτῆς, ἃν θέλῃ, νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν. Ἄδηλον ὅμως, ὅποια ἦτον ἡ συμβουλή αὐτῆ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἦλθεν ὁ Μιλτιάδης εἰς τὸν ναὸν τὴν νύκτα, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ περιβόλου, ἀνέβη εἰς τὸ τεῖχος, καὶ πηδῆσας ἔσω, ἤρχετο πρὸς τὸν ναόν. Ἄδηλον δὲ καὶ τοῦτο, τί ἤθελεν εἰς τὸ Ἱερόν. Ὅτε δὲ ἐπλησίασεν εἰς τὰς θύρας τοῦ ναοῦ, κατέλαθεν αὐτὸν τοιοῦτος μέγας φόβος, καὶ φρίκη ὑπερβολικὴ, ὥστε ἐπέσρεψεν ὀπίσω, καὶ πηδῆσας πάλιν ἀπὸ τοῦ τεύχους, συνέτριψε τὸν μηρὸν, ἢ τὸ γόνυ. Ὄθεν ἠναγκάσθη νὰ παραιτήσῃ τὴν πολιορκίαν διὰ τὴν πληγὴν, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ἄπρακτος εἰς τὰς Ἀθήνας.

Οἱ δὲ Πάριοι μαθόντες τοῦτο ὕπερον, ἐπεμψαν εἰς τοὺς Δελφοὺς, νὰ ἐρωτήσωσι τὸ μαντεῖον, ἂν εἶναι δίκαιον, νὰ τιμωρήσωσι τὴν Ἰέρειαν ὡς ἱερόσυλον, καὶ προδότιν τῆς πατρίδος. Ἡ δὲ Πυθία ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἔσφαλεν ἡ Τιμώ· διότι ὁ Μιλτιάδης ἔχει κακὸν τέλος προωρισμένον, καὶ εἰς τοῦτο ἐγένετο ὁδηγὸς ἡ Τιμώ. Ταῦτα μὲν λέγει ὁ Ἡρόδοτος (α).

§. κζ'. Ὁ δὲ Κορινθίος λέγει οὕτω· καὶ ἴσως αὐτὴ ἦτον ἡ κοινὴ γνώμη τῶν Ἑλλήνων. Αἱ Κυκλάδες νῆσοι ἐμῆδισαν ἅπασαι, ἀναγκαζόμεναι ὑπὸ τοῦ Μηδικοῦ σόλου, καὶ ἔδωκαν βοήθειαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὡς καὶ ἐπὶ Ξέρξου ὕπερον· καὶ τρόπου τινα ἀπεσάτησαν τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος καὶ ὁμοφωνίας. Ὄθεν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Μήδων, ἐπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Μιλτιάδην μὲ τὸν ρηθέντα σόλου, νὰ ὑποτάξῃ αὐτὰς πάλιν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, ἴσως καὶ νὰ ἀργυρολογήσῃ, ὡς καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ὕπερον. Καὶ αὐτως ὑπέταξεν αὐτὰς, ἄλλας μὲν λόγῳ, ἄλ-

(α) Ἀυτὸς ρβ'—ρλε'.

λας δὲ βίᾳ καὶ πολέμῳ. Οἱ δὲ Πάριοι, ὄντες εἰς ἀκμὴν τότε δυναμέως, καὶ πλούτου, καὶ ἐπαιρόμενοι εἰς ταῦτα, δὲν ἐπέβητο κατ' οὐδένα τρόπον. Διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη, νὰ πολιορκήσῃ αὐτοὺς τακτικῶς, σήσας τὰς μηχανὰς, καὶ τὰ λοιπὰ ἀνήκουτα τῇ πολιορκίᾳ ποιήσας. Ἐπειδὴ δὲ ἀνθίστατο καὶ ἐκεῖνοι μεγαλοψύχως, συνέδησαν συνεχεῖς προσβολαὶ καὶ ἀποκρούσεις, καὶ ὁ Μιλτιάδης διοικῶν αὐτὸς πανταχοῦ τὰς προσβολὰς, ἐπληρώθη μὲν εἰς τὸ σκέλος, ὅμως συνέσφιξεν αὐτοὺς τόσον αὐστηρῶς καὶ δρασικῶς, ὥστε εἰς ὀλίγον κατέκλεισε τὴν πόλιν πανταχόθεν, καὶ ἐπληροῖασε τὰς μηχανὰς εἰς τὸ τεῖχος. Καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὄντες, καὶ μὴ ἐλπίζουτες σωτηρίαν ἄλλως, ἐδουλεύοντο περὶ συνθήκης. Ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐνόμιζε βεβαίαν τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως ἐν ὀλίγῳ, ἢ διὰ συνθήκης, ἢ διὰ προσβολῆς.

§. κη'. Τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων, ἐκάη τὴν νύκτα ἐν δάσος εἰς τὴν ἀντίπεραν ἠπειρου ἐξ ἀγνώστου αἰτίας, καὶ ἐφαίνετο ἡ πυρκαϊὰ ὑπὸ τῆς Πάρου, ἣτις μετέβαλε τὰς γνώμας ἀμφοτέρων, τῶν τε πολιορκούντων, καὶ πο-

λιορκουμένων· ἐπειδὴ ἐνόμισαν τοῦτο ἄμφοτεροι σημείων τῶν ναυάρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου. Ὅθεν οἱ μὲν Πάριοι νομίζοντες, ὅτι ἔρχονται οἱ Μῆδοι εἰς βοήθειαν αὐτῶν, καὶ ἐγκαρδιωθέντες, ἐπέμενον ἀνθιστάμενοι, συναβαλόντες τὴν περὶ συνηθείης γυνώμην. Ὁ δὲ Μιλτιάδης καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐφοδῆθησαν, μὴ πως φθάσῃ τὸ πλῆθος τοῦ βάρβαρικοῦ στόλου, καὶ κατακλείσῃ αὐτοὺς ἐν τῇ νήσῳ ἐν μέσῳ δύο ἐχθρῶν· ἔτι δὲ ἐδύλαψε πολὺ τὴν ὑγίαν αὐτοῦ καὶ ἡ πληγὴ. Ὅθεν καύσας τὰς Μηχανὰς μὲ μεγάλην λύπην καὶ ἀγανάκτησιν αὐτοῦτε καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἐπέσρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἄπρακτος, καὶ ἀσθενὴς ὑπὸ τῶν πληγῶν, ὥς ἐπληρώθη ἡ γυνώμη τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ.

§. κθ'. Ἄγνωσθ' ὅμως ποῖαν ἡπειρον ἐννοεῖ ἐνταῦθα ὁ Κορνήλιος, καὶ εἶραίνεται τὸ πῦρ ἀπὸ τῆς Πάρου· ἐπειδὴ οἱ στόλοι τῶν Μήδων ἦσαν τότε εἰς τὴν Ἰωνίαν, ἥτις ἀπέχει ὀπὸ τῆς Πάρου περίπου δύο μοίρας, καὶ εἶναι ἀδύνατον, νὰ φανῇ τὸ πῦρ ἐκείθεν εἰς τὴν Πάρου, ὅσον μέγα καὶ ἂν ἦτον τὸ καίόμενον θάσος. Πρὸς ἀνατολὰς δὲ καὶ πλησίον τῆς

Πάρου εἶναι ἡ Νάξος μεγαλητέρα τῆς Πάρου, καὶ διακόπτουσα τὴν ἀπὸ τῆς Πάρου πρὸς τὴν Ἀσίαν ὄρασιν παραλλήλως κειμένη. Ἐπειτα εἶναι ἡ Ἄμοργος, Κῶς, Κάλυμνος, Λέρος. Εἰς νῆσον τιὰ ἄρα ἦτον τὸ πῦρ, ἂν οὕτως ἔχη, καὶ πιθανώτατα εἰς τὴν Νάξου, καὶ οὐχὶ εἰς ἡπειρον, καὶ ἀπὸ τῆς Πάρου ὀρώμενον. Ἄν ὅμως ἐννοεῖ τὴν νῆσον ἡπειρον εἶναι ἄλλος ὁ λόγος.

§. λ'. Οἱ δὲ ἐχθροὶ τοῦ Μιλτιάδου εὐρόντες τὴν ποθουμένην εὐκαιρίαν ὀρροδίαν εἰς τοὺς σκοποὺς αὐτῶν, κατηγορήσαν αὐτὸν εὐθύς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι ἐξηπάτησε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ κατηνάλωσε τοσαῦτα χρήματα ματαιῶς· ἐπειδὴ λαθῶν χρήματα παρὰ τοῦ Δαρείου, καὶ διαφθαρεῖς, ἀφῆκε τὴν πολιορκίαν, ὅτε ἐδύνατο, νὰ κυριεύσῃ τὴν Πάρου. Πρῶτιςος δὲ καὶ ἰσχυρώτατος ἐχθρὸς, καὶ ἀντίζηλος μάλιστα τῆς δόξης αὐτοῦ, ἦτον ὁ Ξάνθιππος τοῦ Ἀρίφρονος, ὁ μετὰ ταῦτα ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων γενόμενος μετὰ τὸν Θεμισοκλέα. Οὗτος τοίνυν ἐγραψεν εὐθύς πρὸς τὸν δῆμον θάνατον τοῦ Μιλτιάδου, καὶ ἐδύκεν ἐπιπόνως τὴν κρίσιν. Οἶον, πρῶτον μὲν

κατηγορήσεν αὐτὸν, ὅτι πρέπει νὰ θανατωθῇ·
 ἔπειτα δὲ, ἐξεταζομένης τῆς κατηγορίας, κα-
 τεργύετο, νὰ ἀποδείξῃ τὰς αἰτίας, διὰ τὰς
 ὁποίας εἶναι ἄξιός θανάτου. Ὄθεν ἐφυλάκω-
 σαν τὸν Μιλτιάδην, ἀσθενῆ καὶ κλινήρην ὄντα
 ὑπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐθεωρεῖτο ἡ κρίσις.
 Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐδέχοντο ἀσμένως τὰς κα-
 τηγορίας ταύτας, εἰς τοιαύτας μαλιστα περι-
 ζάσεις, φοβούμενοι τὴν τυραννίαν, ὡς εἴρη-
 ται. Καὶ μόλις τότε εἶχον ἔτι τὰς πληγὰς
 αὐτῆς, τὰς ὁποίας ὑπέφερον πρὸ ὀλέγου ἐπὶ
 Πεισιστράτου καὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν. Βλέπον-
 τες οὖν τὴν δύναμιν καὶ δόξαν τοῦ Μιλτιά-
 δου, καὶ νομίζοντες, ὅτι συνηθισμένος ὦν
 εἰς τὴν μοναρχίαν, ἴσως δὲν ὑποφέρει τὴν δη-
 μοκρατικὴν ἰσότητα, καὶ ἐπιδουλευθῆ τὴν
 ἐλευθερίαν αὐτῶν, τὴν ὁποίαν μόλις ἀνέλα-
 βον πρὸ ὀλέγου, συντρέψαντες τὸν ζυγὸν τῆς
 τυραννίας, ἀπεφάσισαν, καλλίτερον νὰ ἀπο-
 θάνῃ ὁ Μιλτιάδης, παρά νὰ εἶναι αὐτοὶ εἰς
 φόβου συνεχῆ καὶ ὑποψίαν. Ὄθεν ἀπεφασίσθη,
 νὰ ρίψωσιν εἰς τὸ βάραθρον, ὡς κοκυῶργον,
 τὸν σωτῆρα τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ ἐνομιζέτο ὁ
 ἀτιμώτατος θάνατος τῶν κακοῦργων.

§. λα'. Ὁ δὲ Μιλτιάδης ἀσθενῆς ὦν καὶ
 κλινήρης ἐν τῇ φυλακῇ, δὲν ἐδύνατο, νὰ ἀπο-
 λογηθῆ ἐπ' ἐκκλησίας. Ἀπελογεῖτο δὲ κατὰ
 Κορυήλιον, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Τισαγόρας. Ἀλ-
 λά Τισαγόρας ἀδελφὸς τοῦ Μιλτιάδου δὲν εὐ-
 ρέθη ἀλλαχοῦ, ἐκτὸς τοῦ Στησαγόρου, ὅς τις
 ἐφρονεῖτο πρότερον εἰς τὴν Χερσονήσου. Ἀπε-
 λογοῦντο δὲ καθ' Ἡρόδοτου οἱ φίλοι αὐτοῦ, οἵ-
 τινες πρὸς τοὺς ἄλλοις, ἔλεγον καὶ ταῦτα·
 Ἀθηναῖοι, ἐνθυμηθεῖτε τὴν Λῆμνον καὶ τὸν
 Μαραθῶνα. Τέλος δὲ ἐκάμησαν οἱ Ἀθηναῖοι,
 κατ' μετέβαλον τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, εἰς
 ζημίαν χρηματικὴν πεντήκοντα ταλάντων, πρὸς
 ἀμπλήρωσιν τῶν ἐξόδων τῆς δυσυχουῆς ἐκτρα-
 τείας. Ἀλλ' ὁ Μιλτιάδης ὁ τοσοῦτους χρόνους
 τύραννος τῆς Χερσονήσου νομιζόμενος, καὶ
 ὑπὸ τοῦ Δαρείου χρημάτων δόσει διεφθαρμένος
 κατηγορούμενος, καὶ διὰ τὴν δύναμιν αὐτοῦ
 ὑποπετινόμενος, δὲν εἶχε πεντήκοντα τάλαντα,
 νὰ πληρώσῃ τὴν ζημίαν, καὶ νὰ ἐλευθερωθῆ
 ἐκ τῆς φυλακῆς, ἵνα ἐπιμεληθῆ τὰς κινδυνώ-
 δεις πληγὰς ἐν τῷ οἴκῳ, θεραπευόμενος,
 καὶ ὑπηρετούμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς, τῶν
 τέκνων καὶ συγγενῶν αὐτοῦ. Μῆτε ὑπόληψιν

πλουσίον εἶχεν, ἵνα δανεισθῆν̄ πρὸς τὸ παρὼν τοιαύτην ποσότητα. Ὄθεν ἐκάρητο ὕστερον διὰ τὸ χρεῶς ἐν τῇ φυλακῇ, ἕως οὗ ἐσάπη τὸ σκέλος αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἀπέθανε σιδηροδέσμιος (α).

§. λβ'. Τοιοῦτον μὲν θάνατον ἐδοκίμασεν ὁ Μιλτιάδης, τὸν ὁποῖον ὑπέφερε γυναικίως καὶ μεγαλοψύχως, μηδὲν ὀργιζόμενος κατὰ τῆς ἀχαρίστου πατρίδος, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὕστερον, γινώσκοντες, ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀξιώματα, ἔχουσι τοιαῦτα παρεπόμενα, διὰ τὸν θένον, τὸ κοινὸν πάθος τῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἐπληρώθη ὅμως ἡ τιμωρία μέχρι θανάτου, ἔχουσα καὶ μετὰ θανάτου εἰς σῶμα νεκρὸν ἐπιρροήν. Ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἄδεια νὰ ἐνταφιασθῆ, ὅς τις χρεωσθεῖ εἰς τὸ δημόσιον, πρὶν πληρωθῆ τὸ χρεῶς. Καὶ διὰ τοῦτο ἔκειτο ὁ Μιλτιάδης καὶ νεκρὸς ὡν σιδηροδέσμιος ἐν τῇ φυλακῇ. Ἐπειδὴ δὲν ἐσάθη τρόπος, νὰ εὐρώσῃ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ δάνεια εἰς ἀποπλήρωσιν τοῦ χρεῶς, ἐπευόησεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κίμων, καὶ τοι νέος ὢν, ἕνα μόνον τρό-

(α) Πρ. Χρ. 487.

πον, δι' οὗ ἐδύνατο νὰ θάψῃ τὸν φιλόσοργον πατέρα, κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Παρίσταται εἰς τὸ βουλευτήριον, καὶ λέγει, ὅτι γίνεται ἐγρηγής τοῦ πατρὸς, καὶ ἀναδέχεται τὴν τιμωρίαν ἐκείνου, νὰ φυλακώσωσιν αὐτὸν, ἕως νὰ πληρωθῆ τὸ χρεῶς. Ὄθεν ἔλαβον τὰ σίδηρα ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τοῦ πατρὸς, καὶ ἔθαλον αὐτὰ εἰς τὴν χεῖρα καὶ πόδα τοῦ υἱοῦ, καὶ οὕτως ἐνταφιασθη ὁ Μιλτιάδης. Μετὰ δὲ ταῦτα δὲν ἐδύνατο νὰ πληρώσῃ τὸ χρεῶς ὁ Κίμων, ἀλλὰ κατὰ τύχην εὐρέθη τις Ἀθηναῖος πλούσιος μὲν, ἀγενής δὲ, Καλλίας ὀνομαζόμενος, ὅς τις θέλων νὰ νομισθῆ εὐγενής κὰν ἐκ μέρους τῆς γυναικὸς, ἐπέτυχεν ἄρμαδιαν τὴν ἀνάγκην ταύτην τοῦ Κίμωνος, καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Μιλτιάδου, ἐπὶ συμφωνίᾳ, νὰ πληρώσῃ τὸ χρεῶς. Καὶ οὕτως ἠλευθερώθη ὁ Κίμων, διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ εὐγενείας τοῦ πατρὸς (α).

§. λγ'. ὁ Μιλτιάδης εἶχε δύο γυναῖκας, ὧν ἡ πρώτη ἦτον Ἀθηναία. Ἀδελφὸν ὅμως πᾶ-

(α) Ἡρόδοτ. Ἀυτὸθ. εἰς'. Κορινθ. Ζ'. Πλούταρχ. ἐν Κίμωνι, δ'. Πλάτ. ἐν Γοργ.

σα τέκνα ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς· ἐπειδὴ ἀναφέρεται μόνον ὁ ῥηθεὶς Μητίοχος, ὅς τις ἔμεινεν εἰς τὴν Περσίαν. Ἡ δὲ δευτέρα ἦτον ἡ ρηθεῖσα Ἡγησιπύλη τοῦ Ὀλόρου, ἐξ ἧς ὄφηκε δύο τέκνα, τὸν διαδόχου Κίμωνα, καὶ τὴν Ἑλπινίην, ἣν ἔλαβεν ὁ Καλλίας, περὶ ὧν ρηθῆσεται ἐν τῷ περὶ Κίμωνος.

§. λδ'. Οὗτος ἦτον ἄρα ὁ πρῶτος εὐδοξος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Ἑλλήνων, τοῦ Ἱσορικοῦ καὶ χρυσοῦ αἰῶνος τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ἐγένετο ἀρχὴ τῆς καταστροφῆς τῶν Περσῶν, καὶ τῆς κατὰ τούτων τόλμης καὶ ἀφοβίας τῶν Ἑλλήνων. Οὗτος ἔδειξε πρὸς τοὺς Ἕλληνας, πῶς νὰ μάχωνται, ὡς Ἕλληνες πρὸς τοὺς ἀτάκτους καὶ θορυβοποιούς βαρβάρους, καὶ νὰ μὴ φοβῶνται τὸ πλῆθος αὐτῶν, οὔτε τὰ πλοῦτη, οὔτε τὴν πολυτέλειαν· ἐπειδὴ μιᾶς ὥρας ἀρετῆ ἀνασκευάζει τὸ πᾶν· μιᾶς ὥρας μάχη φρονίμως παρατεταγμένη, καὶ ἀρόθως ὀδηγούμενη, ἀπέδειξε μάταια καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὰ πλοῦτη, καὶ τὴν πολυτέλειαν, καὶ τὴν θειραπείαν. Μετὰ δὲ τούτου ἔλαμψεν ὁ Θεμισοκλῆς, ὅστις ἐγένοντο εἰς περιστάσεις ἀρμοδίας πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ φιλοτιμίαν αὐτῶν·

ἐπειδὴ αἱ τοιαῦται περιστάσεις δεικνύουσι τοὺς ἄνδρας. Μετὰ δὲ τούτους ἐγένοντο καὶ οἱ λοιποὶ, ὡς ρηθῆσεται περὶ ἐκάστου. Ἐκ τοῦ Μιλτιάδου τοίνυν ἀρχεται ἡ δόξα τῶν Ἀθηναίων.

§. λε'. Ὁ Πλούταρχος ἐξετάζων, ἂν κατὰ τὸν πόλεμον ἐγένοντο εὐδοξότεροι οἱ Ἀθηναῖοι, ἢ κατὰ τὴν σοφίαν, ἀναφέρει εἰς τὰ ὄπλα καὶ εἰς τοὺς στρατηγούς αὐτῶν πλείονα δόξαν, παρὰ εἰς τοὺς φιλοσόφους, καὶ φιλολόγους, λέγων· ἂν ἀνέλθῃς τοὺς πράττοντας, οὐχ ἕξεις τοὺς γράφοντας. Τοιοῦτόν τι ἀπεκρίθη καὶ ὁ Θεμισοκλῆς ἐρωτηθεὶς, ἂν ἤθελε νὰ εἶναι Ἀχιλλεὺς, ἢ Ὁμηρος, εἰπὼν· καλῆτερον νικητῆς, παρὰ κήρυξ. Ἐπειδὴ ἂν ἔλειπεν ὁ Ἀχιλλεὺς, δὲν ἦτον καὶ Ὁμηρος. Καὶ ἂν ἔλειπον οἱ τοσοῦτοι ἥρωες, δὲν ἐγίνοντο οἱ τοσοῦτοι ποιηταί. Ἄν ἔλειπον οἱ στρατηγοί, δὲν ἐγίνοντο οἱ Ἱσορικοί. Διότι οἱ Ἱσορικοί γράφουσι τὰς πράξεις τῶν στρατηγῶν. Εἶτα δὲ ἐπιφέρει καὶ τὴν ὠφέλειαν ἀμφοτέρων, ἐπειδὴ ἡ κοινὴ ὠφέλεια δοξάζει τὰ πράγματα, καὶ τὰ πράγματα τοὺς πράττοντας αὐτά. Ὁποίων κακῶν, λέγει, ἀπήλαξε τοὺς Ἀθηναίους ἡ σοφία τοῦ Ἐυριπίδου, ἢ ἡ λογικότης τοῦ

Σοφοκλέους, ἢ τὸ σῶμα τοῦ Αἰσχύλου, ἢ τὰ πάρισα τοῦ Ἰσοκράτους, ὅστις κατηνάλωσε τρεῖς Ὀλυμπιάδας γράφων καὶ ζῶων τὸν παυηγυρικό; Ἐπειτα ἐπαινέσας τὴν τόλμην, καὶ καταφρόνησιν τοῦ θανάτου τῶν ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύουσάντων, ὡς εἰς ἀλλότρια σώματα γενομένου, εἶπε πρὸς τὸν ἐρωτώμενον πῶς διάγει, γέρων ἤδη ὢν· οὕτως, ἔφη, ὡς ἄνθρωπος ὑπὲρ τὰ ἐννευήκοντα ἔτη γεγονώς, καὶ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον ἠγούμενος. Ἐπειδὴ δὲν ἐνησχολεῖτο ἀκουῶν τὸ ξίφος, ὁ ζῶων τὴν λόγχην, λαμπρύνων τὴν περικεφαλαίαν, ἢ κωπηλατῶν εἰς ἅλα δίαν· ἀλλ' ἐγήρασε κολλῶν τὰ ἰομοιοπίπτα, συνθέμενος τὰ πάρισα, καὶ ἀντίθετα, πελεκῶν τὰ φωνήεντα, λεαίνων τὰ σύμφωνα, ρυθμίζων τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους. Πῶς ὅρα δὲν ἔπρεπε νὰ φοβῆται τὸν θάνατον, ἢ τὸ σύρηγμα τῆς φάλαγγος, τὴν κλαγγὴν τῶν ὀπλων, τὴν κραυγὴν καὶ ταραχὴν τοῦ πολυαῖκος πολέμοιο, ὁ φοβούμενος τὴν σύγκρουσιν δύο συμφώνων, καὶ τὰ ἐνδεῆ τῶν κῶλων καὶ περιόδων, καὶ τοσαῦτα ἔτη εἰς ἓνα λόγον καταναλώσας;

§. λς. Ἄλλ' ὁ Μιλτιάδης εὐθύς μετὰ τὴν μάχην, ὥρμησεν ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος, ἄγων. Φερμοῦς ἔτι τοὺς στρατιώτας, εἰς ἀπόκρουσιν τῶν βαρβάρων, καὶ ὑπεράσπισιν τῶν Ἀθηναίων. Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς τὸ ἑσπέρας συνέθραυσε τὸν βαρβαρικὸν στόλον, καὶ τὸ πρῶν ἐπέβησεν ἐπὶ τὴν γέφυραν τοῦ Ἐλησπόντου, διώξας ἅμα καὶ τὰ λείψανα τοῦ ἀθλίου ἐκείνου στόλου μέχρι τῆς Ἀνδρου. Ἡ τόλμη καὶ ἀφοβία τοῦ θανάτου τοῦ Ἀριστογείτωνος καὶ Ἀρμαδίου, ἐξωλόθρευσε τοὺς τυράννους, καὶ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἰσονομίαν τοῖς Ἀθηναίοις. Ἡ τοῦ Θρασυβούλου ἀπὸ τῆς φυλῆς ἐξωστράκισε τριάκοντα ἀγρίους καὶ ἀνθρώποφάγους τυράννους, καὶ ἠνώρθωσε πάλιν τοὺς Ἀθηναίους, ὥστε ἀπέκτησαν τὴν ἀρχαίαν δόξαν. Ἡ μὲν δεινότης τῶν ρητόρων κατεθουρήθη καὶ διέσχισε τοὺς πολίτας, ἀλλ' ἡ δεινότης τοῦ Μιλτιάδου ὑπέταξε τὴν Ἀἴμων, τὴν Χερσόνησον, ἔπεισε τὸν Καλλίμαχον εἰς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος. Τοῦ δὲ Θεμιστοκλέους ἔπεισε τοὺς συμμάχους, ἐστράτηγησε τὸν Ξέρξην, ἐτείχισε τὴν πόλιν. Ταῦτα ἐδόξασαν καὶ ὑπερύψωσαν τὰς Ἀθήνας, καὶ ὁ Μαραθῶν κηρύττων λαμπρῶς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος.

τὸ ζεῦνόν τῆς Σαλαμίως, εὖθα ἐτάφη ὁ εὐόλος
 τοῦ Ξέρξου· αἱ Πλαταιαί, ὁ Εὐρυμέδων, ὅ-
 θεν ἔλαβεν ἑκατὸν τριήρεις τῶν Φοινίκων ὁ ἱέ-
 μων· ἡ Μυκάλη, ἡ Σφακτηρία, ὅθεν ἐκόμι-
 σεν ὁ Δημοσθένης τὴν ἀσπίδα τοῦ Βρασιδίου·
 τὸ Λέχαιον, εὖθα ταπεινώσας ὁ Ἴφικρότης τὴν
 ἐπιρμήνην ὄφρων τοῦ Ἀγισιλάου, ἠνάγκασεν
 αὐτὸν, νὰ καταστῇ τὴν νύκτα εἰς τὴν Λακεδαι-
 μονα, ἐπειδὴ ἠσχύνετο, νὰ διαβαίη τὴν ἡ-
 μέραν διὰ τῶν πόλεων, ἀνίκητος πρότερον ὢν,
 πρὸς Πέρσας, Βαιωτοὺς καὶ ἄλλους πολεμῶν.
 Καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα πολλῶν στρατηγῶν,
 ἀρετῆς καὶ ἀφοβίας ἔργα,

§. λζ'. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἀκούσας τὴν σάλ-
 πιγγα μόνου, ἔφυγεν ἐκ τῆς παρατάξεως, ῥί-
 ψας τὴν ἀσπίδα, καὶ ἔδραμε πάλιν εἰς τὸ βῆ-
 μα. Ὅθεν ἔωρταζον αἱ Ἀθηναὶ νίκας στρατιω-
 τῶν, καὶ οὐχὶ ποιητῶν ἐν θεάτροις, καὶ ῥη-
 τῶρων ἐπ' ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης
 μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας εἶπε,
 καὶ οὐχὶ μὰ τίνα τῶν ῥητόρων συντεχνίτην αὐ-
 τοῦ, ἢ ποιητὴν· οὔτε ὁ Πίνδαρος εἶπεν, ὅτι
 οἱ συντεχνίται αὐτοῦ ποιηταὶ ἐσήριζαν τὴν ἐ-
 λευθερίαν τῆς Ἑλλάδος· ἀλλ' ἐπ' Ἀρτεμισίῳ,

ἔφη, πρῶτον παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλουτο φαι-
 νῶν χρηπιδ' ἐλευθερίας. Τοιαῦτα τοίνυν πολλὰ
 ἐπιφέρων, παράγει πλείονα δόξαν τῶν στρατη-
 γῶν, οὐχὶ ὡς καταφρονῶν τὰς μαθήσεις, φιλό-
 σσφος ὢν, ἀλλὰ συγκρίνων τὰ πράγματα πάνυ
 εὐλόγως. Ἐπειδὴ τὸ μὲν στρατιωτικὸν γυμνάζει
 καὶ συνηθίζει εἰς ἀφοβίαν καὶ ἡρωϊσμόν τοὺς
 ἀνθρώπους, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος·
 αἱ δὲ μαθήσεις μαλακῶνουσιν αὐτοὺς, παύου-
 σι τὸν θυμὸν, λεπτύνουσι τὰς αἰσθήσεις, ὡς
 ἐνίοτε αἰσθάνονται καὶ τὸ ἄλλότριον πάθος,
 ὡς εἰς ἴδιον σῶμα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατὰ
 τὸ ἔσχατον γῆρας μάλιςα. Εἶναι μὲν ὠφελι-
 μώτατοι καὶ οὗτοι, καὶ χρησιμώτατοι τῆς πα-
 τρίδος, καὶ ἄνευ τούτων ἡ πατρίς εἶναι ἀψυ-
 χος· πλὴν κατὰ τὸ διδάσκειν μόνου· ἐκεῖνοι
 δὲ κατὰ τὸ πράττειν· καὶ μαθηταὶ αὐτῶν ὄν-
 τες, ἔχουσι πλείονα δόξαν διὰ τοῦτο. Ὅθεν
 καὶ τοὺς μὲν στρατηγούς τιμῶσιν εὐθύς τὰ ἔθνη,
 τοὺς δὲ φιλοσόφους, ὅταν ἐνθυμηθῶσι ποτέ. Διό-
 τι δὲν ἐχάρησαν ποτὲ οἱ Ἀθηναῖοι τόσον, ὅτε
 ἐνίκων οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ἄλλοι φιλόλογοι εἰς
 τὰ θεάματα, ὅσον ἐχάρησαν, ὅτε ἤκουσαν
 τὴν νίκην τοῦ Μαραθῶνος, τῆς Σαλαμίως, καὶ

λοιπῶν, ὅθεν ἤρτητο ἡ σωτηρία αὐτῶν, καὶ ἡ εὐδαιμονία.

§. λη'. Καλὸν μὲν ἦτον, ἂν ἔλειπον οἱ πόλεμοι· ἐπειδὴ ὁμῶς εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοιοῦτοι, καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ λείψῃ ὁ πόλεμός ποτέ, μακάριον τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχει ἀμφοτέρα ταῦτα τὰ ἔνδοξα καλὰ, Μοῦσαν καὶ Ἄρην. Μακαριώτατος δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ ὁ ἔχων ταῦτα ἰδίως, ὅπερ φυλάττουσι τὴν εὐδαιμονίαν, εὐνομίαν καὶ ἐλευθερίαν τῶν ἐθνῶν, ὅπου εἰσὶν ἀδιαχώριστα, ὡς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ δοξάζουσι τοὺς ἀνδρας ἰδίως, καὶ τὰ ἔθνη κοινῶς· ἐπειδὴ οἱ μὲν πεπαιδευμένοι εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς πατρίδος, οἱ δὲ στρατιῶται, οἱ βραχίονες. Καὶ ἄνευ ψυχῆς οἱ βραχίονες εἶναι νεκροί· ἄνευ δὲ βραχιόνων, ἡ ψυχὴ ἀπρακτος· ὅθεν πρέπει νὰ εἶναι ἠνωμένα, καὶ πρὸς ὠφέλειαν τῆς πατρίδος, καὶ πρὸς δόξαν ἰδίαν· ὡς λέγει καὶ τις νεώτερος πολιτικὸς καὶ στρατηγὸς· ὅς τις θέλει νὰ φανῇ εἰς τὴν Εὐρώπην, πρέπει νὰ εἶναι ἐφωδιασμένος καὶ μὲ στρατιωτικὴν φήμην. Ἐπειδὴ τὰ ἐπαγγέλματα τιμῶνται κατ' ἀναλογίαν τῆς κοινῆς ἐξ αὐτῶν ὠφελείας. Δραστηριώτατον δὲ εἰς τοῦτο εἶναι τὸ

στρατιωτικόν· καὶ εἰμὴ τὸν σίδηρον παρασκευάσαι, οἴχετ' ἂν σοὶ ὁ χρυσὸς εἰς Πέρσας αἰχμάλωτος.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher due to the paper's texture and the bleed-through effect.

